Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

C. J. STEINMETZ
KJØBENHAVN.

OLDFUX.

HUMORISTISK KALENDER

FOR

1882

AF

PETER SØRENSEN & Co.

ILLUSTRERET AF H. TEGNER.

TILLADT AF
UNIVERSITETET.

KJØBENHAVN.
ERNST BOJESENS KUNSTFORLAG.
VIMMELSKAFTET 48.

CHR. J. CATOS LITH: ETBL: KJØBENHAVN.

18 O 82
Bekjendtgjörelse
Kalendaria. Zoologiske Iagttagelser for Aaret 1882 .... Side 5
Beretning om Udgravningerne af Nordens Pompeii .... „ 17
Tekniske Meddelelser .... „ 25
Herr Peder og skjön Ellen .... „ 26
En Livsanskuelse, grundet paa Skilsmisse .... „ 28
Subskriptions Indbydelse .... „ 30
Billedbog uden Billeder med Billeder .... „ 31
Textbog uden Text med Billeder .... „ 36
Folkesange fra alle Lande .... „ 38
Hvorledes lille Christian tænkte sig, at der saa ud paa Fjerkræudstillingen. „ 41
Billet, mrkt. Alvor 1003 .... „ 42
Anskuelsesbillede (Sommer) „ 48

Januar eller Rovdyrmaaned

JANUAR		
1	SØNDAG	
2	MANDAG	250
3	TIRSDAG	2000
4	ONSDAG	
5	TORSDAG	Skræder
6	FREDAG	
7	LØRDAG	Skomager P. 215 Kr
8	SØNDAG	
9	MANDAG	Husleie 300
10	TIRSDAG	
11	ONSDAG	
12	TORSDAG	Börse Lorenz
13	FREDAG	465–70
14	LØRDAG	
15	SØNDAG	
16	MANDAG	Gas 45
17	TIRSDAG	H & B. Vexel 500 Kr.
18	ONSDAG	
19	TORSDAG	
20	FREDAG	
21	LØRDAG	Vinhandler 93 Kr
22	SØNDAG	
23	MANDAG	
24	TIRSDAG	Handels-banken
25	ONSDAG	
26	TORSDAG	4750 Kr. 50
27	FREDAG	150 Kr. (priv
28	LØRDAG	
29	SØNDAG	Möde med
30	MANDAG	† Kreditorerne
31	TIRSDAG	

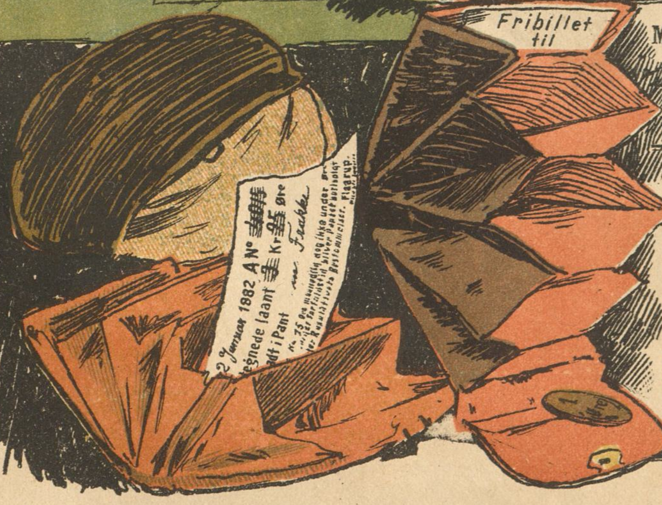

MEMORANDUM

fra

PETER SØRENSEN & Co

Kjøbenhavn d. 1 Jan. 1882.

Strax i Begyndelsen af denne Maaned indfinde Rovdyrene sig og samle sig med Blodhundene og Vampyrerne i Spidsen udenfor menneskelige Boliger, skrigende og skraalende af Rovbegjærlighed. Deres ualmindelig store Rentefod er forsynet med de saakaldte Rykkerkleer, de bevæge sig rykvis og flaa deres Bytte lige til Skindet. De ere meget begjærlige efter alle Gjenstande, der skinne, navnlig Guld og Sølv; i sit bekjendte Værk „En Spurv i Tranedans" omtaler Hostrup dog ogsaa en Ravn, der tog Sedler. Meget udbredte ere ogsaa Skrædderfuglene, der i den øvrige Del af Aaret leve stille af Naalefisk, men i denne Maaned gaa ud paa Rov og angribe Lommen; endogsaa for Mennesker kan det paa denne Tid være vanskeligt at klare sig ligeoverfor dem. De Frigjældedes Antal er i denne Maaned yderst ringe.

Februar eller Isbjörnemaaned

1	ONSDAG
2	TORSDAG
3	FREDAG
4	LØRDAG
5	SØNDAG
6	MANDAG
7	TIRSDAG
8	ONSDAG
9	TORSDAG
10	FREDAG
11	LØRDAG
12	SØNDAG
13	MANDAG
14	TIRSDAG
15	ONSDAG
16	TORSDAG
17	FREDAG
18	LØRDAG
19	SØNDAG
20	MANDAG
21	TIRSDAG
22	ONSDAG
23	TORSDAG
24	FREDAG
25	LØRDAG
26	SØNDAG
27	MANDAG
28	TIRSDAG

Da de fleste af Læserne kjende Isbjørnene fra Livets Glidebane, glide vi let hen over denne Maaned. Det Mærkeligste ved disse Dyr er, at der under deres Fødder er anbragt en skarpkantet Fodpude, der gjør det let for dem at bevæge sig paa Isen — dog er deres Gang her ikke altid opreist, idet de ofte gaa paa Halen; paa Landjorden derimod kunne de ikke bruge disse jernhaarde Fodpuder, og de bære dem derfor hængende ned fra Forpoterne, hvor de ere mere til Stads end til Nytte. At enkelte Exemplarer kun skulde kunne bære dem paa Landjorden og ikke forstaa at anvende dem paa Isen, er vist kun en Bagvaskelse. Om Vinteren bygge Isbjørnene kostbare Boliger paa Isen, og disse Boliger ere nærmest bestemte for Hunnerne; herfra henter Hannen saa sin Udvalgte og fører hende paa Glatis. Saasnart Foraaret begynder, rive de deres Boliger ned igjen. De holde meget af Musik og bevæge sig helst i stærk Belysning. I Slægt med Isbjørnene ere Bæltedyrene, som i haarde Vintre vise sig i Store Belt mellem Korsør og Nyborg, hvor de jolle af paa Isen fra Sted til Sted; det skal være ret interessant for en Gangs Skyld at følge deres Bevægelser.

I denne Maaned er Bukken meget almindelig, hvorpaa Navnet jo ogsaa tyder. Endnu almindeligere ere dog vist de saakaldte Danseheste, ungdommelige, letflagrende Væsener, der imidlertid om Dagen ere dvaske og søvnige og først leve rigtigt op om Aftenen, men saa ere de ogsaa paafærde hele Natten igjennem til den lyse Morgen, hvorfor de ogsaa med Rette ansees for et Slags Nattesværmere. Deres Maade at lege paa er ret interessant. I et meget lille, firkantet Rum stuve saa Mange som muligt sig tæt sammen, dog altid saaledes, at alle Hannerne samle sig langs den ene Væg, medens alle Hunnerne søge langs den modsatte Væg, og det er tydeligt at se, at de undgaa hinanden saa meget som muligt. En af Dansehestene begynder nu at stryge Forpoterne mod hinanden eller som det hedder at klappe op — maaske Benævnelsen Klaphingst kan udledes heraf —, og derpaa fare Hannerne over og gribe hver med sine Forpoter sin udvalgte Hun om Livet, hvorpaa han flyver ud med hende i hvirvlende Fart; i Reglen følges 4—5 Par ad ad Gangen. Allerede de gamle Joner kjendte Dansehestene. De af Hannerne forsmaaede Hunner, der blive siddende langs Væggen, kaldes under tiden Bænkebidere. Dansehestenes væsentligste Ernæringsmidler bestaa af søde Ting som Kransekage, Frugtis, Limonade o. s. v. I denne Maaned ligge Ansjoserne paa Æg.

April eller
Loppemaaned.
LØRDAG
SØNDAG
MANDAG
TIRSDAG
5 ONSDAG
TORSDAG
7 FREDAG
8 LØRDAG
SØNDAG
10 MANDAG
11 TIRSDAG
12 ONSDAG
13 TORSDAG
14 FREDAG
LØRDAG
SØNDAG
MANDAG
TIRSDAG
ONSDAG
TORSDAG
21 FREDAG
22 LØRDAG
23 SØNDAG
24 MANDAG
25 TIRSDAG
26 ONSDAG
27 TORSDAG
28 FREDAG
29 LØRDAG
30 SØNDAG
Stor populair
LOPPER KONCERT
afholdes
Tirsdagen den 18. April 1882
paa
Loppetorvet.
PROGRAM:
1. Schwarzer Husarenritt.
2. „O Bid, o Bid, o grumme ringe Bid!“ Thema med Variationer.
3. a. Springdans. b. Senge-Sengehalem. c. Den vilde Jagt. Galopper.
4. Riveri af Flohtow.
5. Wienerblut.
6. a. „Jeg kunde slet ikke sove“. b. „Skjøn Imogen, stat op!“ Romancer.
7. Potpourri af „Hvis jeg griber Dig!“

Mai eller Lærkemaaned

1 FREDAG
2 LØRDAG

3 SØNDAG
4 MANDAG
5 TIRSDAG
6 ONSDAG
7 TORSDAG
8 FREDAG
9 LØRDAG

10 SØNDAG
11 MANDAG
12 TIRSDAG
13 ONSDAG
14 TORSDAG
15 FREDAG
16 LØRDAG

17 SØNDAG
18 MANDAG
19 TIRSDAG
20 ONSDAG
21 TORSDAG
22 FREDAG
23 LØRDAG

24 SØNDAG
25 MANDAG
26 TIRSDAG
27 ONSDAG
28 TORSDAG
29 FREDAG
30 LØRDAG

31 SØNDAG

I Mai vise Lærkerne sig. Hertillands kjende vi to Arter. Den første: Sanglærken lever mest i Fangenskab, dels i Lærredsbure i Charlottenlund og paa en Bakke i Dyrehaven og dels i et stort Glasbur paa Tivoli. Det sidste Sted er det dog mest udenlandske Sorter, og disse ere Trækfugle. Den anden Art Lærker er Kluklærken. Denne er saa tam, at Menneskene kunne bære den hos sig. Den følger Ejerne den simple Arbeider, baade naar han er ved sit Arbeide og naar han med sin Familie begiver sig ud i den frie Natur. Den synger da for ham fra Morgen til Aften, indtil dens fulde Toner blive dybere og dybere og tilsidst til Fortrydelse for dens Eier ganske forstumme. Naar dens Toner ere særligt stærke, er det Hedelærken. Udmærke Sanglærkerne sig ved deres Brysttoner, er det navnlig Halstonerne, der ere karakteristiske for Kluklærkerne. Om Lærken hedder det saa smukt i den gamle Folkevise:

Tsjup Karoline! Lærken fløiter
I den aarle Morgenstund.

VED

DET BRODERLIGE SKYDESELSKABS
AARLIGE FUGLESKYDNING

i

NYKJØBING PAA LANGELAND.

Jenseus Minde, den 3 Juni 1882.

Mel: Ved Vintertid ......

Ved Sommertid, naar vores Stang
Den staar med løftet Papegøie,
Om dette Bord paa Langeland
Her samles Lave, samles Høie.
I denne Hal vi træde ind
Med Broderaand og Brodersind
Og Brodersmil paa Broderkind
Og Glæde i vort Broderøie.

Ja her er bænket Ven ved Ven,
Hvorhen i Rummet end vi peger,
See lige fra Bestyrelsen
Til yngste Mand iblandt Kolleger.
Ja Alder, Stand og Rang tiltrods
Eet er der, som jo samler os,
Hver „en detail", Hver „en gros",
Hvorfor vi tømme vil vort Bæger.

Det er det Broderskabets Baand,
Der samler os i Fryd og Smerte,
Begrundet paa at Venskabs Aand
Har frembragt Foraar i vort Hjerte,
Saa Kjærlighedens lille Frø
Det spirer frodigt „peu en peu".
Vi derfor raabe til vor Død:
Et Leve for hvert Broder-Hjerte!

X.

Juli eller Hestemaaned

1 LØRDAG

2 SØNDAG
3 MANDAG
4 TIRSDAG
5 ONSDAG
6 TORSDAG
7 FREDAG
8 LØRDAG

9 SØNDAG
10 MANDAG
11 TIRSDAG
12 ONSDAG
13 TORSDAG
14 FREDAG
15 LØRDAG

16 SØNDAG
17 MANDAG
18 TIRSDAG
19 ONSDAG
20 TORSDAG
21 FREDAG
22 LØRDAG

23 SØNDAG
24 MANDAG
25 TIRSDAG
26 ONSDAG
27 TORSDAG
28 FREDAG
29 LØRDAG

30 SØNDAG
31 MANDAG

Maskeradegarderoben

i Hoppenslænge bringes herved i Publikums velvillige Erindring i Anledning af Væddeløbene Lørdagen den 17 og Søndagen den 18 Juli. Et stort Antal Jockeyhuer i forskjellige Farver haves, særlig egnende sig for D'Hrr. Sportsmen, der have Billet til Sadlepladsen. Ridestøvler udleies Anbefales saavel D'Hrr. Lørdagssom Søndagsryttere.

August er Vandmændenes Maaned. Disse Skab-
ningers Udviklingshistorie falder i tre Afsnit. Som
ganske smaa Unger ere de et Slags Beltedyr, der bære
en korkagtig Udvæxt omkring Livet, hvilken først sid-
der ganske stramt, men senere løsner sig mere og
mere og bliver slap; i denne Periode af deres Liv søge
de saa meget som muligt op til Havets Overflade, hvor
de udstøde høie Skrig, og ere udstyrede med Fange-
arme, hvormed de krampagtig forsøge at holde sig fast
ved alle mulige Gjenstande saasom Badehustrapper,
Flydebroer, ja endogsaa Halmstraa. Paa det næste Ud-
viklingstrin bære de Seler, dels med dels uden Stang;
paa dette Stadium blive Svømmetagene længere og
Skrigene kortere, ligesom de i det Høie forsøge at bilde
sig ind, at de befinde sig i deres rette Element. Naar
de unge Vandmænd ere komne saa vidt, at de kunne
bære Svømmebenklæder uden Seler, optræde de som
Frisvømmere, der i Reglen gaa i Vandet i Flokke og
foretrække Vandet paa Steder, hvor Kloaker udmunde;
ved Kjøbenhavn findes de saaledes i stort Antal ved
Ryssensten og Kalkbrænderiet.

September eller Fluemaaned

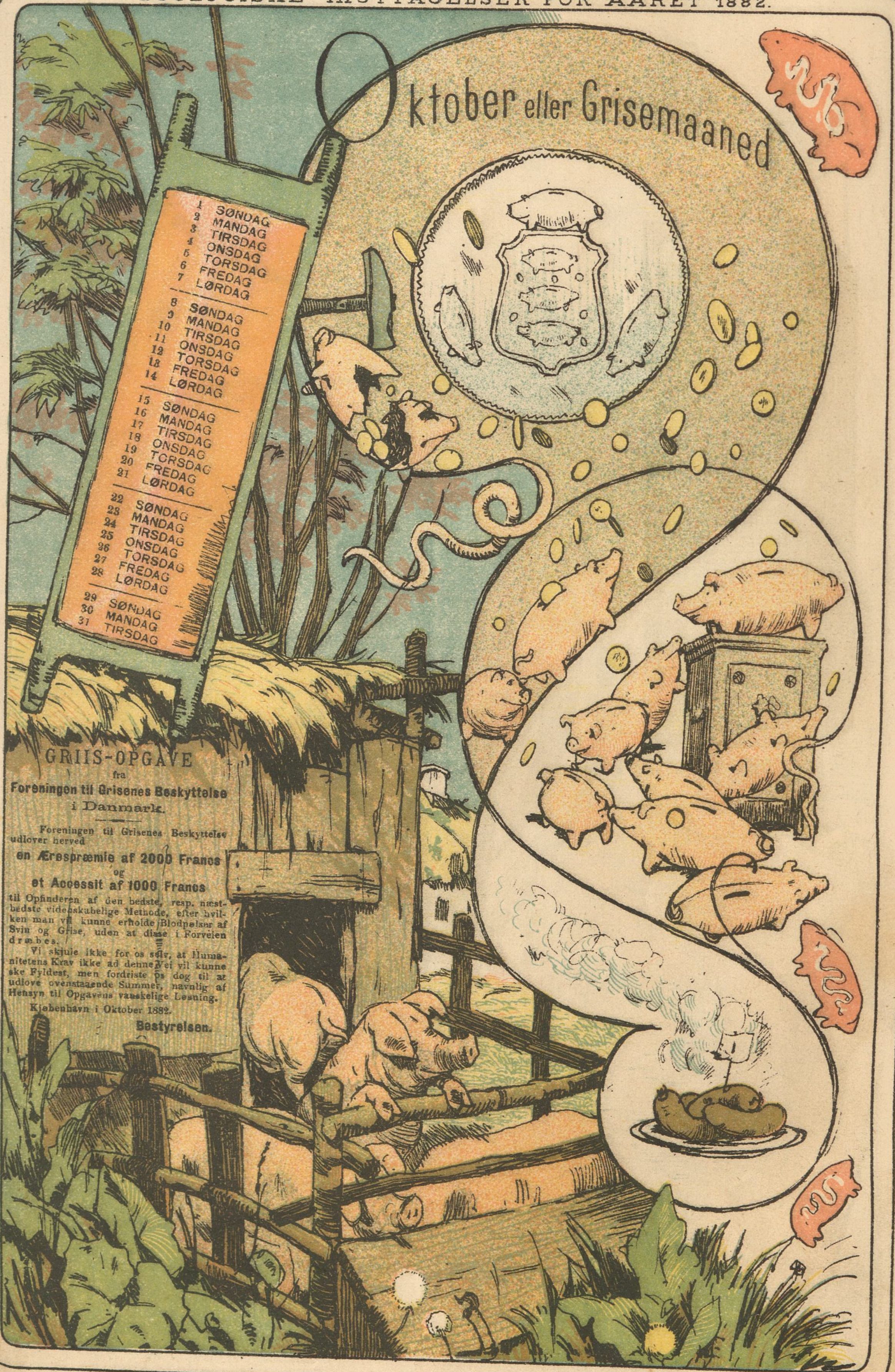
Oktober eller Grisemaaned
1 SØNDAG
2 MANDAG
3 TIRSDAG
4 ONSDAG
5 TORSDAG
6 FREDAG
7 LØRDAG
8 SØNDAG
9 MANDAG
10 TIRSDAG
11 ONSDAG
12 TORSDAG
13 FREDAG
14 LØRDAG
15 SØNDAG
16 MANDAG
17 TIRSDAG
18 ONSDAG
19 TORSDAG
20 FREDAG
21 LØRDAG
22 SØNDAG
23 MANDAG
24 TIRSDAG
25 ONSDAG
26 TORSDAG
27 FREDAG
28 LØRDAG
29 SØNDAG
30 MANDAG
31 TIRSDAG
GRIIS-OPGAVE
fra
Foreningen til Grisenes Beskyttelse
i Danmark.
Foreningen til Grisenes Beskyttelse udlover herved
en Ærespræmie af 2000 Francs
og
et Accessit af 1000 Francs
til Opfinderen af den bedste, resp. næstbedste videnskabelige Methode, efter hvilken man vil kunne erholde Blodpølser af Svin og Grise, uden at disse i Forveien dræbes.
Vi skjule ikke for os selv, at Humanitetens Krav ikke ad denne Vei vil kunne ske Fyldest, men fordriste os dog til at udlove ovenstaaende Summer, navnlig af Hensyn til Opgavens vanskelige Løsning.
Kjøbenhavn i Oktober 1882.
Bestyrelsen.

November eller
Peltsdyrsmaaned
1 ONSDAG
2 TORSDAG
3 FREDAG
4 LØRDAG
5 SØNDAG
6 MANDAG
7 TIRSDAG
8 ONSDAG
9 TORSDAG
10 FREDAG
11 LØRDAG
12 SØNDAG
13 MANDAG
14 TIRSDAG
15 ONSDAG
16 TORSDAG
17 FREDAG
18 LØRDAG
19 SØNDAG
20 MANDAG
21 TIRSDAG
22 ONSDAG
23 TORSDAG
24 FREDAG
25 LØRDAG
26 SØNDAG
27 MANDAG
28 TIRSDAG
29 ONSDAG
30 TORSDAG
Zoblerne ere Dyr med en meget svær Pels af i Reglen overmenneskelig Størrelse, de ere meget godmodige og vende aldrig det Lodne udad. Om Vinteren ses de mest i Nærheden af menneskelige Boliger, og det er ikke sjeldent i større Byer at se flere Drivere færdes med deres Zobler op og ned ad Gaderne. Om Sommeren føre de kun en Skindtilværelse, idet de rulle sig sammen og ligge i Hi paa Lofter og lignende Steder; de ere meget pebrede. De uægte Zobler ligne de ægte paa den store Krave, men Pelsen er af langt ringere Kvalitet. Foruden Zoblerne trives ogsaa Maarerne i denne Maaned. Den væne Maar var tidligere meget almindelig her i Landet, men er nu bleven fortrængt af andre Former. Nogle Maarer føre en Kort Tilværelse og falde i den lille eller fem-Stiks Maaren og den store eller sex-Stiks Maaren; de gives endnu paa flere Steder paa Landet, men betale sig sjelden, da Risikoen ved dem er uforholdsmæssig stor.

December eller Dyrerygmaaned

MENU.		MUSIK.	TALER.
Brændevinsbord.	Appetitsup.	„Nu skal Du faa din varme Mad“	Kommiteens Formand byder Velkommen.
Suppe à la reine.	Grand vin des souveraines.	Bouquet royal, Galop af Lumbye.	Kongehusets Skaal.
Fyldt Hvidkaalshovede.	Vin ordinaire (1832).	„At Slyngler hæves til Ærens Top “	Jubilarens Skaal.
Fersk Tunge.	Château Mouton.	Retour Vals af Gungl.	Jubilaren takker.
Lam i Karry.	Kratzensteiner.	Teufelsmarsch af Suppé.	Jubilarens Hustrus Skaal.
Nathuer.		„Jeg er gift med Helene“.	Jubilaren takker for Skaalen for Hustruen.
Boeuf à la mode.	Carte blanche.	Sang af „Han er af god Familie“.	Jubilarens Søns Skaal.
Ruskomsnusk.		„Vil Du vide, hvem Familien er?“	Skaal for Jubilarens øvrige Familie.
Ambrosius Kage	Liebfraumilch.	Il baccio af Arditi.	Damernes Skaal.

Kaffe, Vrøvl, Nic-Nac Polka.

ERNST BOJESEN.

Beretning om Udgravningerne af Nordens Pompeii

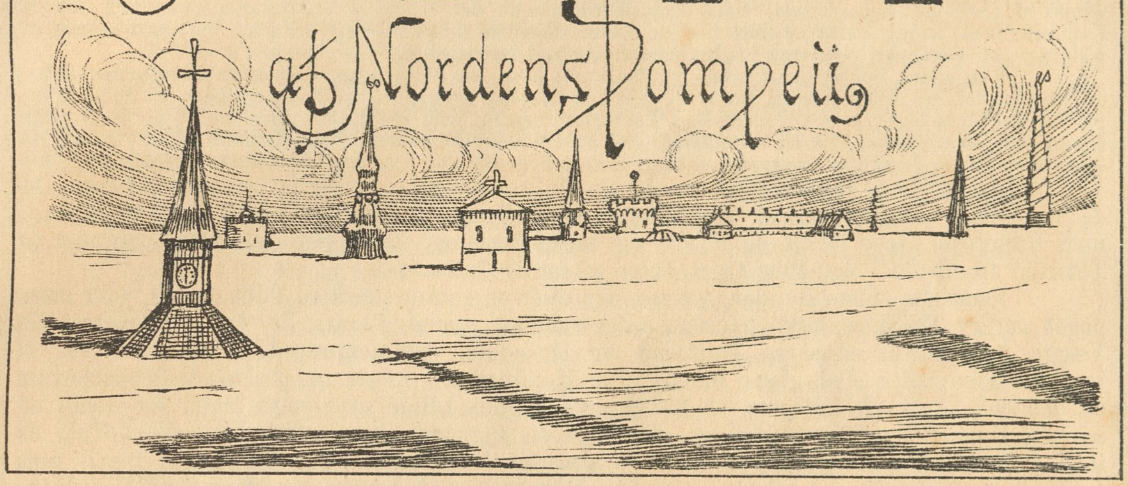

Søndagen den 1. Januar 1882 ved Middagstide formørkedes pludselig Himlen over den skjønne og blomstrende, mellem Kallebodstrand og Nørrefælled saa malerisk beliggende Hovedstad paa Sjælland, Nordens Pompeii kaldet, og i Løbet af utrolig kort Tid var ikke alene denne By med dens Tusinder af muntre, livsglade Indbyggere, men tillige det nærliggende gamle Tivoli og det for sine Baller og Maskerader bekjendte Colossæum begravne under et flere Snese Alen tykt Dække af Aske, der syntes at regne ned fra selve Himlen.

I Aaret 1881 havde der — saaledes berettes der i de reddede, mangelfulde, historiske Kildeskrifter — under Anførsel af nogle Lærde og Strateger samlet sig endel Borgere, som vare misfornøiede med den fra Forfædrene arvede Maade at begrave de Døde paa ved at nedsænke dem i de Enge, fra hvilke Byen fik sit Drikkevand; dette Forbund gik ud paa at gjøre Revolution mod det Bestaaende og indføre Ligbrænding. Efter nogen Tids Forberedelser i det Skjulte traadte Foreningen frem for Offenligheden, og den fandt saa stor Tilslutning, at der strax indmeldte sig omtrent 4000 Mennesker, som øieblikkelig lod sig frivillig brænde uden at tage i Betragtning, hvilken Ulykke den derved foranledigede Askeregn vilde medføre for deres herlige By.

Ligesom det af Dr. Schliemanns Udgravninger af Troja fremgik, at denne By egenlig var tre Byer, der til forskjellige Tider vare byggede den ene ovenpaa den anden og den tredie ovenpaa den ene, saaledes er man ogsaa ved Udgravningerne af Nordens Pompeii gjennem omhyggelige Studier kommen til det Resultat, at Efterkommerne ikke blot have kjørt med Forfædrenes Sporvogne, men tillige benyttet deres Boliger til Fundamenter for de Huse, de førte op, efterat den gamle By var gaaet under. Man har med denne Hypothese til Udgangspunkt opdaget 6 à 7 Byer, byggede etagevis den ene over den anden og alle udvisende en forskjellig Kultur; hvad der ogsaa forklarer, at man ikke blot har fundet Oldsager af latinsk og græsk Oprindelse, men endog Sager af rent oldnordisk Præg.

Den første (ɔ: den underste) Bys Indbyggere synes i mange Henseender at have staaet paa et lavt Trin. De have gjennemgaaende været Hulebeboere, idet de gravede deres Boliger ned i de øvre Jordlag, der væsenligst synes at have hørt til Stenkulsformationen og de senere Tørvedannelser med spredte Ansamlinger af Rullestene. Ved Nedgangen til flere af Hulerne fandt man Kjøkkenmøddinger, der især bestode af Østersskaller og Rester af Hjorte, Harer og andre Maaltidslevninger (*victualia*).

De to næste Byer, der byggedes, efterat denne var gaaet under, vise et meget betydeligt Fremskridt. Istedetfor at søge ned i Jorden stræbte Beboerne snarere opefter, og der spores overalt en høiere udviklet Kultur.

Træde vi ind i en Privatmands Hus fra denne Tid, komme vi først ind i en Slags Forhalle (*atrium* — det galliske *entrée*), hvor Husguderne sandsynligvis have havt deres Plads; man finder nemlig her Stativer (*stativæ*) anbragte, der antages at have tjent til Fodstykke for *Jupiter pluvius*; ligeledes findes det til Venusdyrkelsen hørende Speil.

Gjennem forskjellige Rum, hvoraf intet paa Grund af den indknebne Plads kan have været beregnet til dagligt Ophold for Beboerne, komme vi ind i Husets største Sal, der mærkeligt nok synes at have været anvendt til et Slags Pulterkammer (*camera obscura*), idet Vinduerne vare dækkede til og alle de unødvendige Møbler (*mobilia*) vare bragte derind og puttede i Sække; ligeledes hang der en Sæk under Loftet, hvori en Lysekrone (*corona spermacetica*).

Et af de andre Rum har øiensynlig været Husherrens Bedekammer. Her forefandtes altid en blød Løibænk (*sofa dormica*). Et Skab i denne Stue antages at have indeholdt Pergamentrullerne; men paa Grund af Datidens (*imperfectum*) slette Papirfabrikation er det Meste af Litteraturen gaaet tabt for os. Kun eet Værk findes endnu overalt hos de bedre Familier (*honoratiores*), nemlig den verdensberømte «*Oldfux*», et Værk, der viser, paa hvilket umaadeligt høit Dannelsestrin Befolkningen stod.

I en anden Del af Huset træffe vi Husalteret med den dertil murede Skorsten (*comfura*). Offerpræstinden, der var meget nøisom, sov i Regelen i en tarvelig Seng, som var anbragt under det Bord, hvorpaa Dyrene bleve lagte, naar de slagtedes. Det synes nemlig, som om man i hine raa Tider først pinte Dyrene, før man overgav dem til Flammerne, i al Fald findes tidt udenfor dette Rum, i hvilket Husalteret staar, flere spidse Jernkroge, hvorpaa der hang Harer, Fugle o. s. v., som her have lidt en ynkelig Død.

I den fjerde og femte By sank nu Kulturen gradvis mer og mer ned efter. Af de opgravede Rester ses, at Inddelingen af Boligerne i alt Væsenligt var den samme; men Rummene bleve lavere og lavere og tarveligere og tarveligere udstyrede, og de to Tidsrum frembyde i det Hele taget Intet af særlig Interesse.

Først den sidste By, den øverste, der viser en endnu stærkere Tilbagegang, yder atter noget særligt Karakteristisk. Husene antage nu en anden Form; de fire ret opstaaende Vægge erstattes af en skraa Teltform, og de solide, sammenmurede Mursten afløses af krumme Stenplader eller glatte Skifer- eller Metalflader. Af de indskrænkede Beboelsesrum og det ringe Antal Bohave ses, at Indbyggermængden tillige maa være tagen betydeligt af, navnlig maa de mandlige Individer være gaaede tilgrunde i et uforholdsmæssigt Tal, da man næsten udelukkende støder paa de saakaldte Pigekamre. En Forklaring hertil maa søges i den dengang Overhaand tagende Udbredelse af Læren om Kvindens Betydning (*emancipatio feminarum*).

Førend vi gaa over til en Beskrivelse af enkelte vigtigere blandt de fundne Sager, tillade vi os kun endnu et Par Bemærkninger af almindeligere Natur. Først giver Fundet et tydeligt Begreb om, hvilke K j æ m p e r, der levede paa hine Tider. Man har saaledes udenfor flere Hanskeforfærdigeres Boliger fundet nogle forstenede Stridshansker af en glimrende høirød Farve, og naar man faar at vide, at disse Hansker vare c. $1\frac{1}{2}$ Alen lange og hver Finger c. 2 Tommer i Gjennemsnit, vil man kunne forstaa, at det ikke altid var saa let at optage Hansken, naar den blev tilkastet En. Af en tilsvarende kolossal Størrelse ere nogle i Vinduet hos en Tobakstilbereder fundne Cigarer, og de maa selvfølgelig have givet en overordenlig stor Masse Røg; man har herved faaet en Forklaring paa det hidtil uopklarede Sted hos de gamle Satyrikere, hvor den Handlende beder Kunden vente med at tænde Cigaren, til han er kommen udenfor.

At Børnene havde en god Appetit, ser man af nogle i en Bagers Vindue fundne, saakaldte 10 Øres Julekager, der omtrent havde en Omkreds som et Vognhjul, og det var derfor ikke mere end rimeligt, at Madkasserne havde en tilsvarende Størrelse; der er da ogsaa i flere Gader fundet nogle store, rødmalede Blikkasser, der mærkeligt nok alle have et Posthorn anbragt foroven, og hvorpaa vel det Meste af Indskriften er ulæseligt; men hvor der dog i Analogi med Indskriften paa vore Børns Madkasser: »God Appetit«, staar den mere prosaiske, men i Betragtning af Kassens umaadelige Størrelse særdeles betegnende Paaskrift: «Tømmes 6 Gange daglig.«

Smykker. Datidens Folk holdt meget af at smykke sig. Man ved saaledes, at det var meget almindeligt, at Mændene havde Rubiner befæstede paa Næsen, ligesom de bare en særegen Slags udhulede Ravspidser i Læberne (Fig. 1 *A*.); paa Panden ser man jævnlig nogle Staalsmykker med hvide eller blaa Glas (*B*), og bag Ørerne stak de paa Indianervis tilspidsede Gaasefjer. Kvinderne havde en eiendommelig Prydelse, som de satte paa Enden af deres Fingre, de saakaldte Fingerbøller (se den under *C*. afbildede Haand); muligt have de tillige havt til Hensigt at beskytte Neglene, som bares af en urimelig Længde. *D*. gjengiver et Par Snabelsko med et glat Stykke Jern under; i Regelen bares disse mærkeligt nok ikke paa Fødderne, men vare i deres Snore hængte om Halsen, saaat de hang ned paa Brystet af Vedkommende. *E*. er et Halsbaand af Læder, tæt besat med skinnende Messingknopper, og undertiden er paa en Plade anbragt Eierens Navn. Det ses af nogle fundne Regulativbestemmelser, at det mest blev baaret i Hundedagene; som et Kuriosum kan her anføres, at det i gamle Dage var forbudt at gaa med Perler paa Volden. *F*. gjengiver et spiralformet Slangearmbaand af Staal, som Sadelmagerne i Almindelighed brugte.

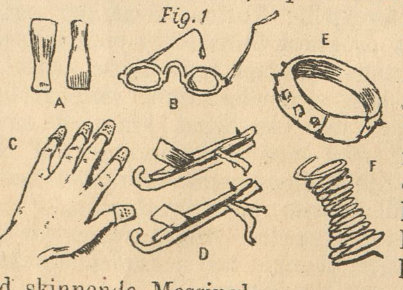

Fig 2

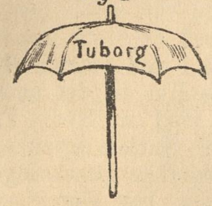

En mærkelig Prydelse er nogle store, spraglede Paraplyer af Blik, (Fig. 2) som efter den derpaa anbragte Indskrift bares af Datidens Tuborgere; man ser ogsaa af Beretninger, at det var temmelig almindeligt at sætte hinanden Stævne under Paraplyen. Hvorvidt dette Fund staar i nogen Forbindelse med det i de Tider meget omtalte Karlsbergerfund, hvorved Ny-Karlsberg som Følge af et Bjergskred af Valbybakke var kommen til at ligge over Ny-Valby, vides ikke.

Et Fund af mer end almindelig Interesse kom for Dagen ved Udgravningen af **Byens Høiskole.** Det var en stor Bygning beliggende ligeoverfor Vor Frue Kirke; her oplærtes Datidens Studenter af Professorerne; mærkværdigt nok ere saa godt som alle Læresalene (*auditorium*) fuldstændig tomme for Tilhørere, kun i Kjælderen fandtes en enkelt Student, som rimeligvis er falden igjennem. Af Kunstsager stødte man her paa en prægtig Athenestatue (Fig. 3), der var fuldstændig vel konserveret med Undtagelse af hendes Attribut, som hun har staaet med i den udstrakte, høire Haand. Ved gjentagne Undersøgelser lykkedes det dog i en Krog noget borte fra Statuen at finde en meget lang

Fig. 3

Fig. 4

Stang med en rund Kost, en saakaldet Ugle, paa Enden; da nu Uglen, som bekjendt, var Athenes Attribut, kan der ikke godt være Tvivl om, at denne Stang har hørt til Statuen, og man har derfor restaureret Statuen, saaledes som Fig. 4 viser. Det var ikke alene i aandelig Henseende, at Studenterne oplærtes paa Høiskolen; af de tilstedekomne Borde ser man tydeligt, at ogsaa Træskjærerkunsten dyrkedes i Timerne og var bragt op til et meget høit Standpunkt. Gymnastik dreves ogsaa paa Pladsen udenfor Bygningen, hvor forskjelligt farvede Fliser vare lagte i en kunstfærdig Orden, for at den opvoxende Ungdom kunde øve sig i en yndet Leg, som kaldtes Paradis, ligesom der var anbragt smaa Stenstøtter til at springe Buk over og tunge Jernkjæder, i hvilke Ynglingene som en gavnlig Motion gjorde Trapezkunster.

Musikalske Instrumenter. — Den musikalske Sans var særdeles stærkt udviklet i Nordens Pompeii, og Indbyggerne vare bekjendte for deres skjønne og kraftige Stemmer; dette gjaldt ikke alene de mere velhavende Klasser, som med stor Bekostning lærte den ædle Sangkunst hos de høit ansete Sanglærere og Sanglærerinder (*operatores*, *operatrices*),

Fig. 5

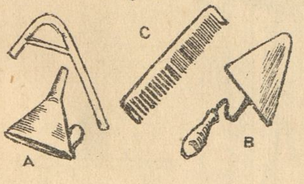

men ogsaa den fra Landet indkommende Frugtsælger, som kjørte om i Gaderne med sin med Pommerantser eller anden Frugt belæssede Vogn, besad denne Sangens medfødte Gave og priste i høie Toner den fædrene Jordbunds møre Produkter. Under Fig. 5 gjengives nogle af de mindre, musikalske Instrumenter, hvoraf under A. flere Arter Bliktrompeter, under B. en Jerntriangel, der brugtes meget af Strygere, og C. en Redekam, paa hvilket Instrument især Ungdommen blæste. Fig. 6 beviser bedst af Alt Folkets Musiksans, idet der af denne Slags mangestrengede Harper er fundet en Masse ved Grøfterne langs Landeveiene, og det antages ikke uden Grund, at Veivæsenet paa Statens Bekostning underholdt Mænd til at slaa Harpen til Gavn og Glæde for de Veifarende.

Fig. 6

Fig. 7

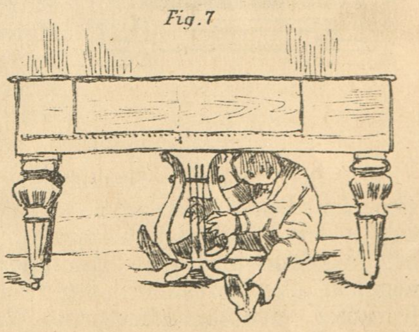

Et høist eiendommeligt Instrument, som næsten fandtes i ethvert Hus, er det under Fig. 7 fremstillede; en mægtig Resonnansbund bæres af fire Fødder og mellem dem er en fint udskaaren Lyre anbragt; det synes imidlertid, som om den Stilling, den Udførende maa have indtaget ved at sidde paa Gulvet, har været temmelig ubekvem. I denne Forbindelse kunne maaske omtales de Æolusharper af den i Fig. 8 antydede Form,

Fig. 8.

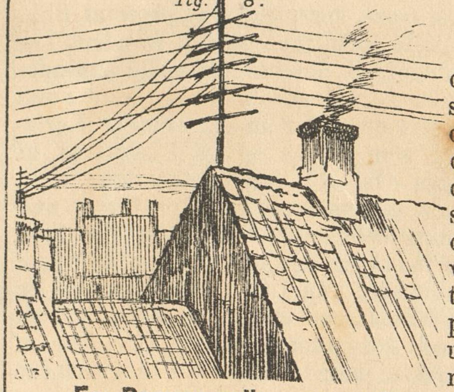

der vare anbragte paa de fleste Huse i den øverste By, saaledes at Strengene gik fra det ene Hus til det andet og ligesom overspændte hele Byen med sit Net. Fra disse Strenge tonede hele Dagen og Natten igjennem den herligste Musik; men efter forskjellige Beretninger ser det dog ud til, at den undertiden har været selv de dalevende Musikelskere for stærk. Disse Æolusharper vare underlagte en særegen Bestyrelse, som havde Ret til paa enhver offenlig Plads at opføre smaa Musikpavilloner. Mærkeligt nok var Musiksansen meget mindre udviklet i det gamle Tivoli, hvor der kun kjendtes to meget primitive Instrumenter, Piben og Gongongen.

En Papyrusrulle, som efter den paa samme anbragte Paaskrift angiver sig at være en Plan over Kasino (se Fig. 9). Som bekjendt var Kasino et Slags Hazardspil; men, hvorledes det spilledes, har man ingen Forestilling om. Paa Planen findes forskjellige Rækker med Numre fra 1 til 24 paa hver, saaledes at de lige Numre ere tilhøire og de ulige tilvenstre; rimeligvis er det gaaet ud paa at faa saa mange Pladser som muligt besatte paa de første Rækker. Af de vedføiede Pengesummer ses det, at der har været sat Pris paa dette Spil, da der udtrykkelig findes angivet forhøiede Priser for de enkelte Pladser paa Planen.

Fig. 9.

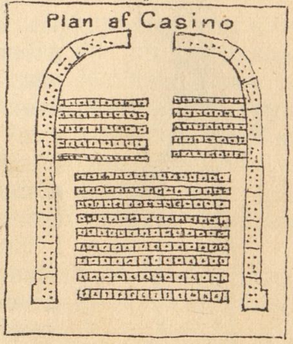

Fig. 10 fremstiller en Gjenstand, som særdeles længe beskjæftigede de Lærde. Det havde Udseende som et stort **Udhængningsskilt**, og i dette var anbragt flere skjønne Rammer. Hvad der imidlertid forundrede Undersøgerne, var, at der ikke var Spor af Andet end et Stykke hvidt Papir at se i Rammerne. Endelig lykkedes det en af Nutidens berømte Fotografer at tyde Runerne paa en i Skabet opklæbet Seddel, og Forbauselsen var ikke ringe, da man opdagede, at Runerne maatte læses som: »Uforgjængelige Kulfotografier«.

Fig. 10.

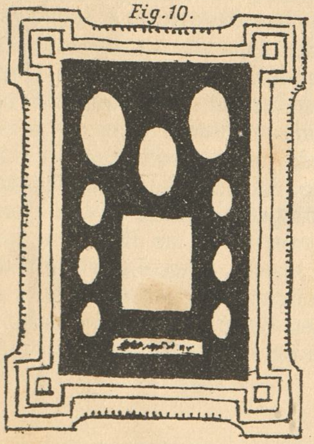

Eremitbolig. Saadanne fandtes i Regelen i Udkanten af den gamle By og beboedes af enlige Kvinder (Cellekoner), som trak sig tilbage fra Byens Larm. Udenfor Boden (Fig. 11) laa paa et Bord forskjellige Relikvier, der solgtes til de unge Piger og Drenge, som valfartede derud; et Bevis paa den senere (under Fig. 22) omtalte Dyrkelse af Grisen afgiver ogsaa det Faktum, at nogle særdeles yndede Relikvier vare de saakaldte røde Grise.

Fig. 11

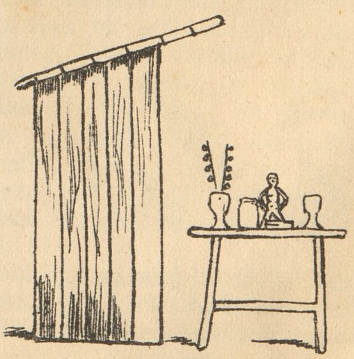

Nr. 12—15. **Brudstykker af Vægmalerier.** Saavel paa Væggene indeni Husene som paa disses Ydervægge var Benyttelsen af Malerier meget udbredt; ved et Sted, der kaldtes for Jernbane-Boulevarden, fandtes saaledes en meget lang Frise (Fig. 12), der var helt bedækket med slige Skildterier, men det har desværre ikke været muligt at sige, hvad noget af dem forestiller; dog fremgaar det klart, at det maa have været en betydelig Kunstner, der har udført dette Værk, da hans Portrait findes anbragt i det ene af de yderste Felter. Fig. 13 gjengiver en Del af et Hus, som laa i Nærheden af Vor Frue

Kirke; dette var prydet med en stor Mængde Medailler, saavel af Guld som af Sølv og Bronce, hvorpaa der dels findes allegoriske Figurer, saasom Guldhaner og blaa Løver dels

(Fig. 12.)

Inskriptioner som: Mention honorable, Officeer af Republikken; at slige Dekorationer ikke have været billige, fremgaar af den naive Indskrift, der er anbragt paa Hjørnet af Muren:

(Fig. 13)

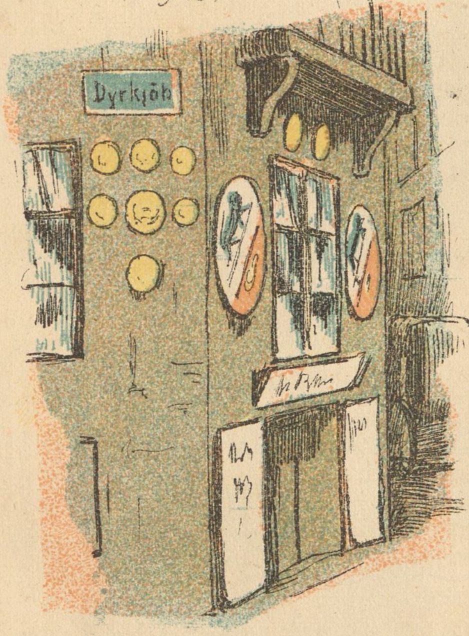

Dyrkjøb. En Figur, som forekommer meget ofte, navnlig i den inderste By, er det i Fig. 14 gjengivne Portrait af Kong Gambrinus; desværre tier Historien ganske om denne Monarks Fortjenester, men de hyppige Gjengivelser af hans Træk vidne

(Fig. 14.)

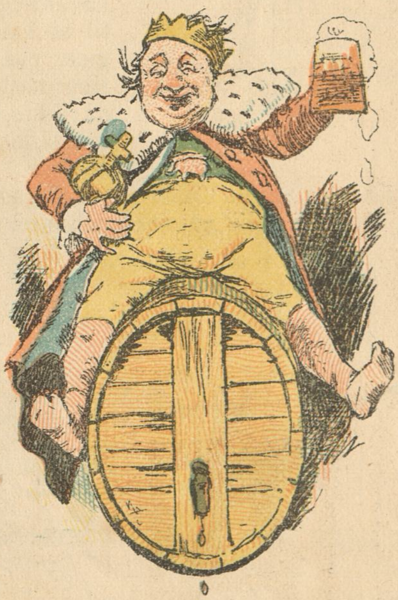

om, at han har været en af Folket meget elsket Fyrste. Det var ikke alene til Dekoration af Væggene, at Indbyggerne anvendte slige livlige Farver; ogsaa til deres Billedhugger-

(Fig. 15)

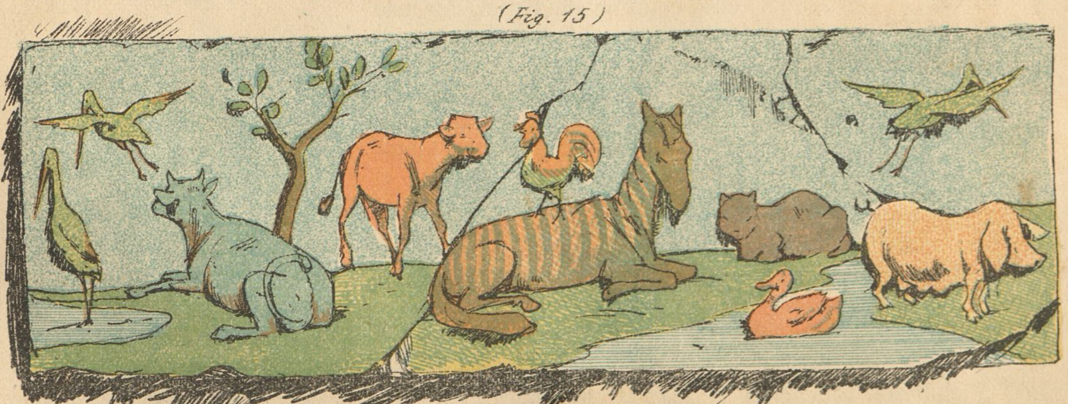

arbeider brugte de Farver, de saakaldte polychrome, hvad der af forefundne Friser ses at have været en almindelig, teknisk Fremgangsmaade. I Fig. 15 gjengives saaledes en

Frise, funden paa et mindre Kapel, hvor alle Slags Dyr tilbades, af hvilken Grund Gaden ved det ogsaa kaldtes Hellighestsstræde.

Fig. 16.

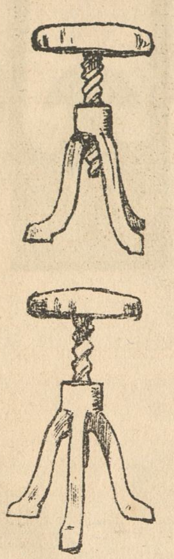

I en stor, rød Gaard umiddelbart op til Kongens Slot forefandt man en Masse store **Træskruer** (Fig. 16), hvis Hovede er betrukket med Læder, og som passe ned i en som oftest trebenet Møtrik. Anvendelsen af disse Skruer uden Ende er ikke ganske sikker, dog antages det, at de have været brugte til at holde sammen paa Regjeringsmaskineriet, da dette var anbragt i den nævnte Bygning.

Portrait af en af Landets gamle Konger. Af det vedføiede Hjerte (Fig. 17) slutter man, at det er en Afbildning af Erik Menved, da det jo almindelig antages, at det var ham, der indførte Hjerterne i det danske Vaaben. Han var meget elsket af Folket, undtagen i de tyske Dele af Riget; her kaldtes han spotvis *Erich Aber dabei.*

Fig. 17.

Det værdifuldeste Fund er utvivlsomt det, som blev gjort i en af de Slottet omgivende Kanaler ved Optagelsen af et fuldt udrustet **Vikingeskib** (Fig. 18). Dette, som kun var daarligt sammentømret af tynde Fyrretræsplanker, har vistnok slet ikke været

Fig. 18

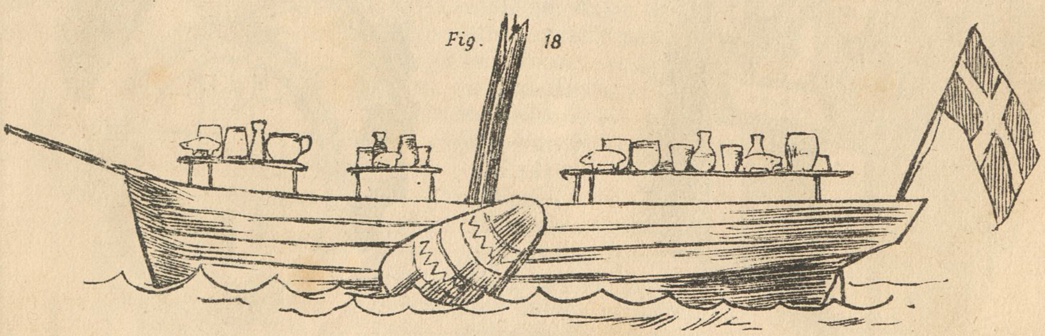

indrettet til at føre Seil, hvad der ogsaa var overflødigt, da det kun anvendtes i den allernærmeste Kystfart. Langs Skibets Rælinger var der anbragt nogle Træflader, og herpaa var opstillet flere Hundreder af gul- eller brunmalede Urner, der maa antages at have indeholdt de faldne Søkrigeres Aske. Alle Urnerne vare af Ler og det Samme var Tilfældet med saa godt som alle de øvrige Gjenstande, hvorfor det antages, at Skibet stammer fra Lersøen, som laa i Byens Nærhed. Mange af disse Lersager vare naturligvis i Stykker, hvad der jo gjorde endel Skaar i Undersøgelsen; men man fandt dog forskjellige,

Fig. 19-20.

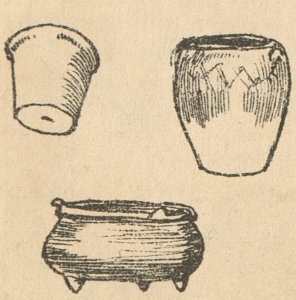

Fig. 21-23

interessante Ting, saaledes flere af de saakaldte Jydepotter (Fig. 19), en Art Stinkpotter, hvormed Fjenderne bedøvedes Nytaarsaften, samt (Fig. 20) andet Pottepourri. Imellem Urnerne vare flere Afgudsbilleder opstillede (se Fig. 21), som antages at være en Gjengivelse

af Pebersvendenes Gud), ligesom forskjellige Dyretyper forefandtes, og det fremgaar af den hyppige Forekomst af Grisen (se Fig. 22), at denne var et helligt Dyr, og at der ofredes meget til den. I Nærheden af Skibet traf man paa flere lange Træstænger, paa hvis Spids nogle runde Kugler vare befæstede i Korsform (se Fig. 23), og det antages, at disse have været brugte til at bæres i Spidsen af kirkelige Processioner.

Af de forskjellige, fundne **Vaabensamlinger** indskrænke vi os her (Fig. 24) til at meddele hosstaaende Afbildninger af de interessanteste Sorter.

Fig. 24

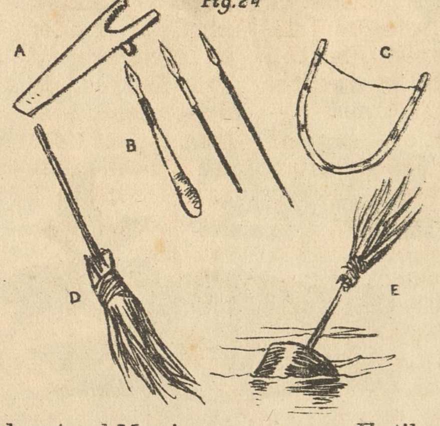

A. Et farligt Kastevaaben, der dog kun anvendtes i den lille Krig, den saakaldte Huskrig.

B. Meget skarpe Pile med Staalspidser; kom navnlig i Brug i den litteraire Feide i Aaret 1879; forat de skulde saare smerteligere, dyppedes de i en sort Væske, som blev tilberedt af det giftige Galæble.

C. En krumbøiet Spanskrørsstok, der er forbundet med en tynd Messingtraad; i Almindelighed fundeni Østekjældere (*osteria*) og formodes at være en primitiv Flitsbue til Brug i Krig i Fredstid navnlig mod Hollændere og Schweizere.

D. Et aparte Vaaben, som efter samtidige Afbildninger ses at være baaren af et Elitekorps fra Ladegaarden; paa den nævnte Kaserne fik Mandskabet nemlig fri Kost og Logis.

Det samme Vaaben brugtes ogsaa, som det ses paa *E*, til at forsvare Byen mod Søsiden.

Fig. 25

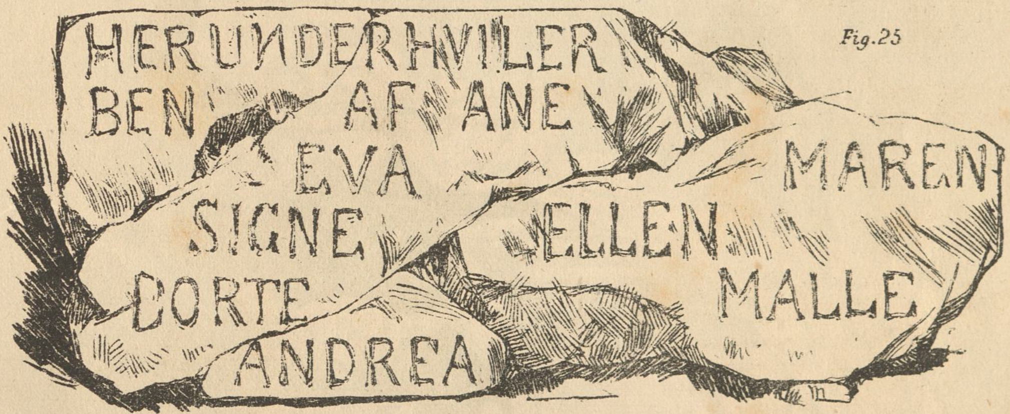

Ovenstaaende **Ligsten** (se Fig. 25), som kom for Dagen ved Gravning i det bekjendte Marmorbrud i Byens Bredgade, gav i Begyndelsen Anledning til stærk Dissens, da man tildels paa Grund af Findestedets Betydning som Handelsplads antog, at det var en Art Prøvesten med forskjellige i Flæng valgte Kvindenavne. Da fik den fremragende Arkæolog, vor berømte Landsmand, Professor Grundesen, fat i Stenen, og det stod strax klart for ham, at dette var et Fund af den allerhøieste Interesse og Betydning. Efter flere Aars vedholdende Studier lykkedes det ham da ogsaa at finde ud af følgende tilfredsstillende Tydning: «**Herunder hviler** [Dronning] **Ben**[gerd] **af** [D]**ane**[mark, som tilviss]**e va**[r Kong Valde]**mar en** [vel]**signe**[t Ægtef]**elle. N**[u er hun b]**orte.** [Hun døde ligeso]**m alle Andre A**[nno 1221.]

I en Gade, der kaldtes for Østersgade efter de deri værende Østerskjældere, synes det daglige **Slavemarked** at have fundet Sted. Slavinderne bevægede sig her frem og tilbage hver Dag Kl. 2—4, idet de for en Sikkerheds Skyld vare iførte saa snevre Klæder, at det var dem rent umuligt at løbe bort. Selve Salget af Slavinderne fandt Sted i store Basarer paa begge Sider af Gaden, og man kan endnu finde Resterne af dem udstillede i gracieuse Stillinger bag Ruderne. Af selve Slavinderne er desværre kun Lidet bevaret; men derimod ere deres Klædedragter fuldstændigt konserverede og de paaklistrede Priser vise, hvilken Betaling der blev forlangt for den Tids Slavinder. I Almindelighed er der imidlertid ved Siden af de udstillede Slavinder anbragt et illustreret Auktionskatalog, hvoraf en Afbildning findes Side 24. At Datidens Slavinder have været forbausende frugtbare, fremgaar af den Omstændighed, at der paa Kataloget over Flere af dem staar: Moder for 1882« -- man tænke en Børneflok!

Tekniske Meddelelser.

Det metriske System.

1000 Kilo	100 Hekto	10 Deka	1 Enhed	1/10 Deci.	1/100 Centi.	1/1000 Milli.
Kilom.	—	—	Meter	Decim.	Centim.	Millim.
Tusindben	—	3 Tre-fødder	Fod	Tæer	—	Millitær
—	2½	—	Pæl	2 halve Pæle	—	Milepæle

En dansk Mil lig 8000 Milemetre. En Lithograf lig 100 Hektografer. Rentefoden bestemmes af Platfødder. Man regner aarligt flere mille Joner paa 1 Billiard. 3 Fod Jord lig 36 Liniebegravelser. Der gaar 2 Kugler paa 9 Kegler.

Det metriske System kan naturligvis kun Fod for Fod faa Fodfæste her i Landet, fordi man tidligere efter de da gjældende Lovbestemmelser brugte bare Fødder; paa hver Fod var der 5 Tæer = 1000 Millitær (paa Feltfod betydeligt flere). At navnlig de mindre Handlende sætte sig imod det metriske System, er ubegribeligt for Enhver, der veed, at 1 dansk Fod = 0,313853 Meter, da Fordelen ved at regne med det sidste Tal dog er umiddelbart indlysende. Det meterologiske Institut benytter imidlertid i Almindelighed til fine Maalinger det Barometriske System.

Den danske Damefod er lig 2 Pariserfødder.

Versefoden deles ifølge det metriske System i Jamber, Trochæer, Anapæster, Spondæer og Dactyler. Da de forskjellige Versioner af disse Fødder have givet Anledning til diverse Kontroverser selv mellem de Lærde, der ellers staa paa en god Fod med hinanden, ville vi opsætte en populær Fremstilling af Metriken til en anden Gang.

Den lange Finger er omtrent 10 Centimeter paa En; paa Tyve dog noget længere.

Fra Hals til Nakkehoved er en halv Fod.

Spændet mellem Tommelfingeren og den lille Finger er en Oktav. Oktavens Længde maales ved Metronomen. Hos Klinkspillere er der i Regelen et voldsomt Spænd.

Bredgade er 753 Meter lang, Breden forsvindende.

Fra den ene Ende af Østergade til den anden er der 2 Thermometre.

Rundetaarn har akkurat 1 Diameter.

Fra Kjøbenhavn til Bidstrup er der 526 Roskilometre.

Spøgefjørende Anvendelse af Elektriciteten. En Ingeniør, Robert Barnum, fra „The electrical company" i New York har udkastet en genial Plan til Byens Befæstning mod Søsiden, baseret paa en storartet Opfindelse, hvis Følger ville være uberegnelige, idet den vil overflødiggjøre alle Pantserskibe, da disse nemlig, hvis Planen realiseres, ville være til ingen Nytte i fremtidige Krige. Hans Plan gaar ud paa intet mindre end at bygge et 325,000 □ Metre stort Fort udenfor Staden, lige udfor Hudsonsflodens Munding. Fortet skal bygges i Hesteskoform og udelukkende af Jern til de mindste Detailler og — nu kommer det Geniale ved Planen — bringes til at virke som en stor Elektromagnet. Dette mener han at kunne opnaa ved at regulere Strømforholdene i Flodmundingen og derpaa lede Strømmen, som han ved en endnu ikke oplyst Methode har gjort elektrisk, i en konstant Retning udenom Fortet. Ved Sluseværker vil han kunne slutte og aabne Strømmen og derved indlede eller afbryde Elektriciteten. Under en eventuel Krig aabner man da for Strømmen, og Fortet bliver elektromagnetisk. — De fjendtlige Skibe nærme sig; Afstanden bliver mindre og mindre og pludselig virker Attraktionen fra den kolossale Magnet saa stærkt, at først alle mindre Metaldele, saasom Knive og Gafler og derpaa Sabler, Geværer o. a. l. suges bort fra de fjendtlige Skibe og hefte sig fast paa Fortets Yderside, der paa den Maade bliver væbnet som et Pindsvin eller en uhyre Naalepude. Skibene nærme sig mer og mer; Kanonerne suges ud af deres Porte og drages med rivende Hurtighed ind mod Fortets Sider. De vaabenløse Skibe føres nærmere og nærmere mod Fortet, indtil i en Afstand af ca. 1235 Kilometre Tiltrækningen af Magneten — i dette Tilfælde Fortet — bliver saa stærk, at selve Skibene maa give efter og trods al Manøvreren drages med en voldsom Fart ind mod Fortet. Ved nogle Forsøg, Opfinderen anstillede og hvortil han benyttede en mindre Pantserskonnert, der var ham overladt af den nordamerikanske Marine, var Resultatet over al Forventning overraskende, idet ikke blot Skibets Løsøregjenstande med stærk Fart sugedes til Prøvefortet, men endog en Mand af Skonnertens Besætning sugedes ud af Skibet i en Afstand af 1500 Kilometre. Det viste sig rigtignok bagefter, at den Paagjældende var en Letmatros, der tilmed havde gjennemgaaet en streng Jernkur.

Middel mod Farveblindhed. Paa en Jernbane i England, hvor man havde opdaget, at alle Embedsmændene vare farveblinde og saa den røde Farve som grøn og omvendt, har man gjort Forsøg paa at afhjælpe Mangelen, ved at gjøre de grønne Lanterner røde og de røde grønne. Midlet skal have vist sig at være probat.

Great Eastern agtes kjøbt af et Aktieselskab i Amerika, der vil lade det besørge Passagertransporten paa Missisippi. Man haaber ved saaledes at gjøre Skibet til en Floddamper, at dens Maskine paa 2000 Hestes Kraft fremtidigt vil virke med en Kraft, svarende til ligesaa mange Flodhestes.

Kunstig Udrugning. Den berømte, franske Kemiker Agneau Pascal, der for nogle Aar siden experimenterede endel med at indgive Høns ved Paasketid forskjellige Anilinfarver for at faa dem til at lægge kulørte Paaskeæg, har stadigt fortsat sine Forsøg i lignende Retning og er derved kommen til at gjøre en høist interessant Opdagelse, idet det viste sig, at der, da han tvang nogle dertil dresserede Paaskelam til at ligge og ruge Paaskeæg ud, fremkom af Æggene fuldtudviklede Faarekyllinger.

Ny Stemmegivning. Ved den elektriske Udstilling i Paris i Sommer skal det være lykkedes en Pianofortestemmer ved Telefonens Hjælp at stemme 20 Pianoforter paa een Gang, og han gjør Regning paa at kunne lægge 10 til og dog faa dem til at stemme.

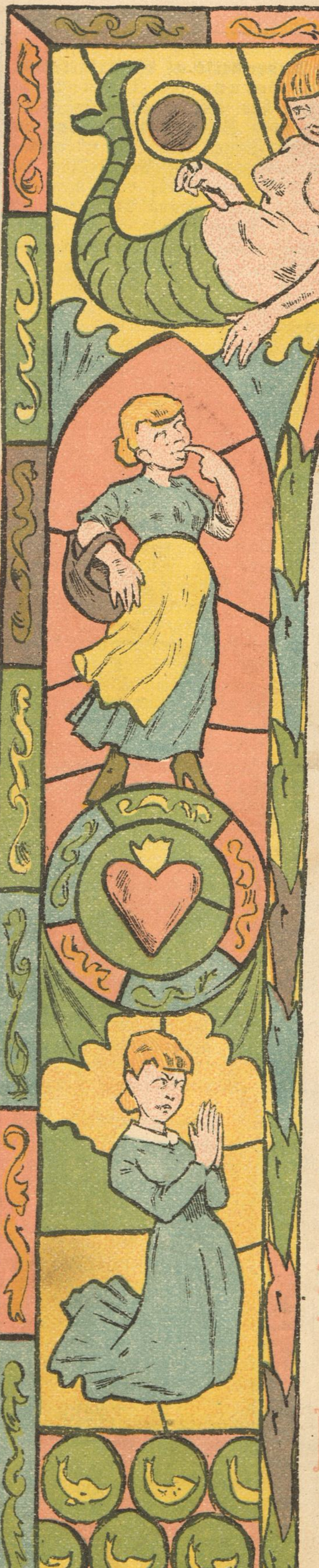

Herr Peder og Skjön Ellen.

Og det var den unge Hr. Peder,
Den Urtekræmmeres Svend,
Mange og dydige vare de Møer,
Der ønsked sig hannem til Ven.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Alle de Terner, i Gaden var,
De led af en Kjærlighed stor,
Mest dog hun, Jomfru Ellen,
Hun gav ham saa venlige Ord.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

„Hvis jeg Dig, unge Hr. Peder,
Ei kan til Ægtemand faa,
Det vil jeg for Sandingen sige,
Jeg springer i Bølgen blaa."
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

„Springer Du ud i Bølgen grøn,
Jeg drager Dig ei iland,
Saa lidet som nogensinde
Jeg bliver Din Ægtemand."
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Bort gik Skjøn Elleliden,
Hun var i sin Hu saa vred.
Aldrig meer fra den Time og Stund
Hun kom i Boutikken ned.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Hr. Peder han stod bag Disken,
Til Søndagen den traf ind,
Saa lukked han Døren med Jern og Bolt
Og æxlede flux sit Skind.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Han smurte sig ind med Pomade,
Saa gik det, som det var smurt
Igjennem Byens Gader
Og ud af den vestre Port.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

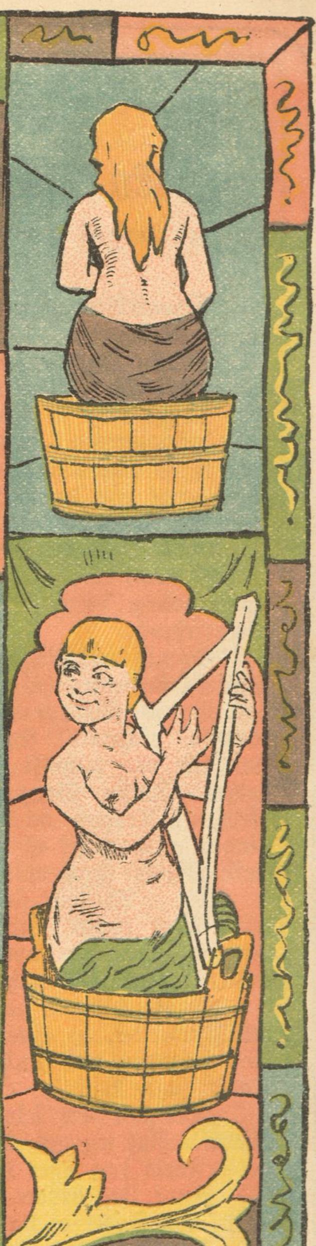

Men der han kom til Sommerlyst
I Frederiksberg Allee,
Han læste paa en Plakat, der var
En levende Havfru at se.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

„Halvtredsindstyve Øre
Jeg give vil paastand,
Om jeg faar se den Havfru,
Som er i en Balle med Vand."
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Saa styred han gjennem Døren
Og kom til Havfruen ind;
Men da han Øie paa hende fik,
Da finged han Uro i Sind.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Han vidste ei, hvad han gjorde,
Men tog i Halen et Nap,
Da gik den af i samme Stund,
For den var kun af Pap.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Men da først Halen var borte,
Da faldt det som Skjæl fra hans Blik:
Det var jo hende, Skjøn Ellen,
Han kjendte fra sin Boutik.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

„Og hør Du, unge Hr. Peder,
Nu har Du mig draget iland,
Og trukket mig op af Bølgen blaa,
Nu skalst Du være min Mand."
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

Der blev stor Glæde paa Sommerlyst,
Hr. Peder og Jomfru Ellen
De Chokolade i Lysthuset fik
Og kjørte i Karousellen.
Men vogt Dig Ungersvend for den falske Havfru.

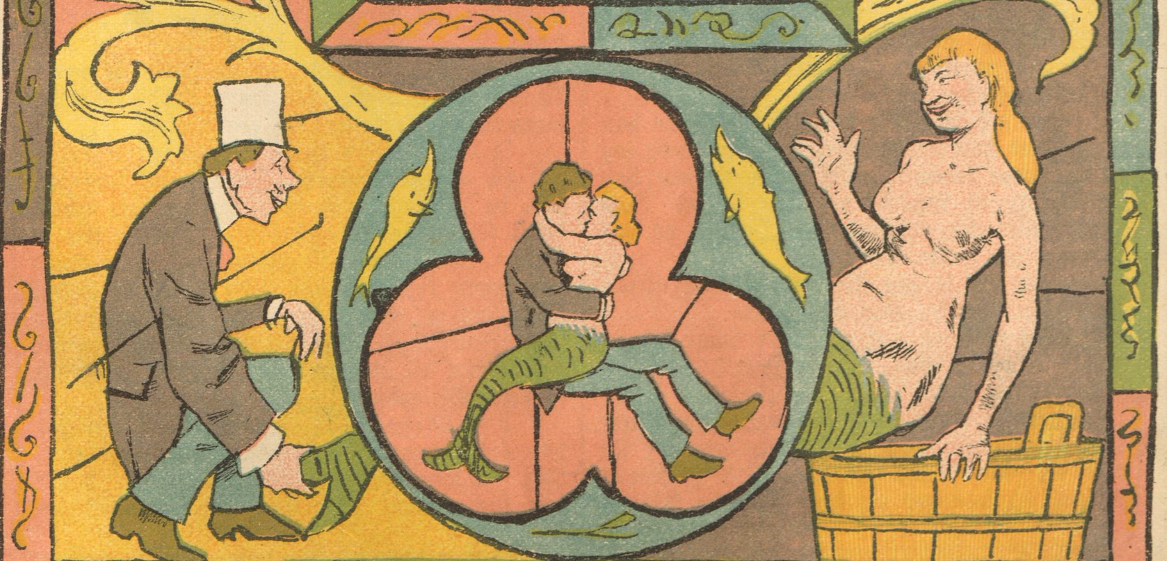

En Livsanskuelse.

grundet paa Skilsmisse.

Svend Asmussen var Søn af en af Byens rigeste Kjøbmænd.

Magda Rasmussen var Datter af en af Byens rigeste Kjøbmænd.

Begge vare de fødte med dette og Begge vare de opdragne i al den Luxus og Overflod, som to af Byens rigeste Kjøbmænd formaaede at anvende paa deres Børn. Han havde gaaet i Byens største Drengeskole og hun i Byens største Pigeskole, og Begges Klassekammerater havde været misundelige paa dem for det fine Paalæg, de altid havde havt paa deres Smørrebrød.

Svend og Magda kom til at gaa til Præsten sammen, thi de skulde naturligvis gaa hos Byens Modepræst, en fed, lasket, bleg, forspist, asthmatisk Sjælehyrde, som, skjøndt han ikke var katholsk, drak for hele Menigheden. Første Gang de mødtes var paa Præstens Trappe, da hun kom fra Undervisningen og han gik til den; thi hos den Præst læste Pigerne paa et Parti og Drengene paa et andet. At lade dem have læst sammen vilde have saaret Præstens Ærbarhed, han var saa ærbar den samme høihellige Mand — ærbar, naturligvis, haha!

Magda gik ned ad Trappen, holdende sig ved Rækværket, og Svend kom op ad ligeledes med Haanden paa Rækværket. „Gaa afveien, Tøs!" sagde han.

„Det kan Du selv gjøre," svarede hun, „hvorfor skal jeg gaa afveien?"

„Fordi jeg siger det."

„Du? Jeg bryder mig ikke om, hvad Du siger; min Fader er ligesaa rig som din."

Det Svar slog Svend, han havde altid før hørt, at hans Fader var Byens rigeste Kjøbmand; men han slap Taget i Rækværket og bøiede af for hende.

Saa gik de videre hver sin Vei; men han fortrød, at han havde givet efter for hende, og da han var kommen til Afsatsen, lænede han sig udover og spyttede ned efter hende. Hun havde imidlertid opdaget hans Hensigt og var sprunget ind under Trappen.

„Kan Du se, jeg fik Dig dog til at slippe Rækværket," raabte han efter hende.

„Det tror jeg nok, naar Du staar der og klatter," svarede hun.

Det var deres første Møde.

Flere Aar gik, og Begge vare blevne flere Aar ældre. Nu vare de voxne, han var sat ved den store dobbelte Pult paa Faderens Kontor, og hun ved det store dobbelte Vindue i Moderens Stadsestue. Ingen af dem tænkte mere paa Historien fra Præstens Trappe.

Saa traf de sammen igjen; denne Gang var det ved en festlig Sammenkomst paa en af Byens største Restaurationer.

En Kreds af Damer og Herrer havde nemlig indbudt til at bespise og bedrikke en Embedsmand, som efter deres Mening havde gjort sig overordenlig fortjent af Staten ved i 50 Aar at sidde og fede og mæske sig i et af Landets skandaløst høit lønnede Embeder; da han hørte til Koteriet, vilde man nemlig benytte Leiligheden til at takke ham for hans retskafne og humane Embedsførelse — retskaffen og human, herlige Ord, hahaha!

Ved Festmaaltidet, hvor man naturligvis proppede sig med Østers og stoppede sig med Trøfler, hvor Musikken summede og Champagnen skummede, havde Svend faaet Magda til Borddame.

De havde ikke kjendt hinanden og deres Samtale havde ikke havt nogen Interesse, han havde faaet nogle statistiske Oplysninger om, hvilken Aften Frøkenen havde abonneret og hvormange Baller hun havde været paa i Vinterens Løb; det var Alt.

Man var allerede kommen til Stegen, og den bødes om for anden Gang, thi der var naturligvis nok til Alle, selv om hver vilde have to Stykker.

Med en yndefuld Haandbevægelse rakte Magda Sauceskaalen hen til Svend, men han saa uheldigvis til Siden, da han tog mod den; den gled i hans Haand og hele dens Indhold løb i stride Strømme ned ad Magdas lyseblaa Silkekjole.

Hun foer op med et Skrig, et gjennemtrængende, ildevarslende Skrig.

Forlegen og skamfuld fremstammede han tusinde Undskyldninger, men hun kunde ikke beherske sin Vrede og udbrød: „Hvordan er det dog, De sidder og klatter!"

Dette Ord vakte de slumrende Minder — et Blik — et Gjenkjendelsesblik — det var jo ham! . . . Det var jo hende!

Saa bleve de gifte, og nu havde de været Ægtefolk i ni Aar. Tre Børn havde de avlet sammen, to Tvillinger og een Solist.

I Begyndelsen havde den fælles Kjærlighed til Børnene sluttet Forældrene sammen, men da der saa holdt op at komme flere Børn, holdt Kjærligheden ogsaa op. Det er ikke at forstaa, som om han ikke elskede hende, tværtimod han havde lige fra først elsket hende og elskede hende ogsaa endnu paa sin Vis; men den rette Fortrolighed manglede, aldrig spurgte han hende til Raads, han behandlede hende som en Skrigedukke.

Det Meste af Dagen var han optagen paa sit Kontor af sine udbredte Forretninger, hun saa ham først ved Middagsbordet. Naar han saa, efterat have slugt Maden, vandrede

spekulerende op og ned ad Gulvet uden at mæle et Ord og hun saa spurgte ham, hvad der nu i Øieblikket var Gjenstand for hans Spekulationer, svarede han som oftest kort: „Kaffe!"

„Jaja," pleiede hun saa at sige med et et Suk, „nu skal Du strax faa Kaffe."

Fra at elske hinanden vare de gaaede over til at være ligegyldige ved hinanden, ellers var der ikke Noget iveien mellem dem.

En haard Kamp havde de havt at bestaa, da deres Børn skulde vaccineres. Han havde raadet til at henvende sig til Doktor Jensen, men hun havde holdt paa Doktor Svendsen.

Og hun seirede og maatte seire.

Thi — som hun sagde i en længere Scene, hun havde havt med Manden — vi levede da ikke i et saa barbarisk Land, at en Moder ikke havde lige Ret for Loven med Faderen, saaledes at det tilkom hende at bestemme, hvem der skulde vaccinere hendes Børn eller om de overhovedet skulde vaccineres.

Men dette havde bidraget til at fjerne dem fra hinanden.

Fra at være ligegyldige ved hinanden vare de gaaede over til at hade hinanden, ellers var der ikke Noget iveien mellem dem.

Saaledes gik det endnu et Par Aar, men Magda følte, at denne Tilstand kun var en Stilstand. Hendes Mand gjorde Alt, hvad hun bad om, og Børnene, der lignede ham i saa meget, lignede ham ogsaa i dette Punkt. Men hun mærkede, at de kun gjorde dette for at føie hende, og det var det, der var en Fornærmelse mod hende.

Hvorved havde hun fortjent en saadan Behandling?

Intet berettigede ham til at opføre sig saaledes mod hende. Det var uudholdeligt.

Dette Hjem, hvortil hun var draget hjemmefra med saa store Forventninger, havde mistet enhver Tillokkelse for hende, hun følte sig lige saa hjemme ude som hjemme hjemme.

Saa kom der en Epidemi til Landet; langsomt sneg den sig langs Kysten op mod Byen. Hun frygtede ikke for sit eget Vedkommende, endnu mindre for Manden, allermindst for Børnene; men alligevel var hun urolig, hun følte, det maatte komme til et Brud.

Og det kom.

En Middagsstund var hun gaaet ud, hun trængte til frisk Luft — hun elskede frisk Luft. Mekanisk havde hun vandret op og ned ad Gadens Fliser ad den sædvanlige Route; da Klokken saa var bleven halvfem, vendte hun hjemad, thi de spiste til Middag Klokken fire.

Strax da Tjenestepigen lukkede Entreedøren op for hende, følte hun, hvor tung og kvalm Hjemmets Luft var hende; hun kunde ikke trives her, hun havde Lyst til igjen at ile ud i Gadernes frie, friske Luft, men hun betvang sig og gik ind i Spisestuen, hvor hendes Mand og Børn ventede hende.

En stram, kvælende Lugt, blandet med en fedtet, branket Os, slog hende imøde, hun gik lige efter Næsen og satte sig tilbords; men hun rørte ikke Maden.

„Du spiser ikke," spurgte Svend, „er Du syg?"

„Nei," svarede hun.

„Saa har Du vist igjen været inde hos Konditoren?"

„Nei," gjentog hun, medens hun med Tungen fjernede et Stykke Makron fra en hul Tand.

„Men hvad er der da iveien?"

At faa slynget dette prosaiske Spørgsmaal lige i Ansigtet, var hende for meget.

Med et Spark rykkede hun Stolen tilbage og foer op.

„Hvad der er iveien? Det spørger Du om? Ser Du da ikke, hvad jeg lider? Jeg kvæles her i dette Hjem, jeg kan ikke aande i denne Atmosphære."

„Det er Kaalen, her lugter af."

„O, var det ikke andet end Kaalen!"

„Ja, og saa Pandekager."

„Du er ikke sand imod mig. O, Du har aldrig forstaaet mig, aldrig! Havde Du det, havde Du ikke gjort dette Sidste."

„Det var nødvendigt..."

„Nødvendigt?"

„Ja, Doktoren har beordret det."

„Det er lige meget. Intet kan undskylde Dig! Jeg holder det ikke ud, jeg maa bort!"

„Det er ikke andet end Karbolvand."

„Og det byder Du mig? O, hvor lidt kjender Du ikke til mig? Da Du giftede Dig med mig, vidste Du, jeg havde en fin Næse, og nu, ikke mere end tolv Aar efter vort Bryllup..."

En heftig Hulken afbrød hende.

„Men, Kjæreste..."

„Jeg er ikke og vil ikke være din Kjæreste, jeg har været din Kone, men Du har stedse behandlet mig som din Kjæreste."

„Tag dog mod Fornuft! Naar de stænker med Karbolvand paa Børsen og allevegne, hvorfor skulde vi saa ikke..."

„Ikke et Ord mere! Alt er forbi imellem os! Du har forpestet mit Hjem — vi ses aldrig mere!"

Magda foer afsted, man hørte Gadedøren slaa i efter hende, thi der var ingen Port paa Stedet.

Subskriptions-Indbydelse.

Silhouetten har i vore Dage fortrængt Maleriet, Saxen har saa at sige klippet Haarene af Penslen og Raphaels mest straalende Farver have maattet blegne for de Konewkaske og de Bøhmiske Klippepartier. Smagen har i den Grad skiftet Farve, at der slet ingen Farve er blevet tilbage. Ganske vist findes der i Malerkunsten Enkelte, som ere Modstandere af den sorte Skole og som mene, at det ser sort ud for Silhouetten, naar den skal individualisere et Postbud fra en Skorstensfeier, eller en sort Pølse fra en hvid, men disse tale kun Sort; Silhouetten er hævet over alle Bagvaskelser — det er umuligt at sværte den!

For imidlertid at imødekomme alle Parter har man paatænkt at udgive en Samling Silhouetter i to Serier under Navnene:

A. Billedbog uden Billeder med Billeder.

B. Textbog uden Text med Billeder.

og maaske senere, hvis Samlingen vinder Bifald:

C. Billedbog uden Text og uden Billeder.

Vi hidsætte nogle Prøver paa A og B, hvoraf man vil se, at det i A er Ordene, der skulle laane Billederne deres Farve og i B Farverne, der skulle faa Billederne til at tale, hvorfor man ogsaa har tænkt sig at indføre Serien A som Lærebog paa Blindeinstitutet og Serien B som Lærebog paa Døvstummeinstitutet, ligesom Serien C ikke vil være uden praktisk Betydning paa Idiotanstalten.

At det kun er et ugrundet Rygte, at vi tillige skulle ville projektere en Udgave af en ny Sort Silhouetter, hvide paa sort Grund, bestemt for Negrene i Sydstaterne i Nordamerika, ville vi benytte Leiligheden til at give Sort paa Hvidt for.

Værket vil udkomme i Kommission i Schwartz' Boglade, Hjørnet af Sværtegade.

Hvor det er forunderligt!
Naar jeg føler allervarmest,
saa kan jeg ikke faa det frem, der er
herindenfor; jeg knapper op for mit Indvendige,
men mine Hænder ere bundne, og dog føler jeg, at der er Noget, der pusler herindenfor. „Ogsaa Du er Maler!" det sige mine Øine mig paa deres Sprog; men — „Du er ikke ogsaa Maler!" lyder Fingersproget.

Jeg er en fattig Knøs, der lever høit omme i en af Smaagaderne. Da jeg var nylig indkommet fra Landet, var min Bolig saa ensom og mørk og snever. Istedetfor de grønne Træer kunde jeg kun se enkelte kjedelige Kviste, og graa Skorstene og røde Tage havde Overtaget. „Die schönen Tage in Aranguez waren nun zu Ende.« — Saa fortvivlede vare mine Udsigter!

En Aften stod jeg ret bedrøvet ved mit Vindu; jeg aabnede det og saa ud. Nei hvor blev jeg lykkelig! Jeg saa min Gjenbo sidde ved Vinduet; jeg troede strax, det var hans Ansigt, hans runde, venlige Ansigt. Nei det var hans Maane, den kjære, gamle Maane, uforandret den samme, akkurat som han saa ud, syntes det mig, naar han tittede frem under Faders Paryk eller bag vor Præsts Fløielskalot. Jeg kyssede paa Fingeren ad ham, og han skinnede lige ind i mit Kvistkammer, ja lige ind i mit Hjertekammer og lovede, at han hver Aften, naar han havde været ude, vilde fortælle mig et og andet Dit og Dat fra alle Lande, som han havde set. „Mal nu op, Løst og Fast!" sagde han, „saa bliver det til en deilig Billedbog uden Billeder," medens mine Straaler spille Dig en „Lied ohne Worte". Og jeg malede op, hvorledes man fanger en Maanestraale. Hør nu, hvad Maanen fortalte mig i Ny og Næ.

Første Aften.

Jeg var iaftes paa fransk Komedie" sagde Maanen; „det var i Kjøbenhavn. Henne paa det store, mørke Torv ligger der en stor, mørk Bygning, enten med et Par røde Lygter eller et Par røde Plakater udenpaa; det er det kongelige Theater. Midt i Loftet hænger der en deilig, stor Lysekrone, der undertiden skinner saa deiligt, men undertiden ikke skinner saa deiligt, og det er, eftersom den Mand, der har med Stadens Oplysning at gjøre, har sat mange eller faa Spermacetlys i den, derfor staar der ogsaa lige overfor den: EI BLOT TIL LYST. Til Gjengjæld pleie de danske Skuespillere her at lade deres Lys skinne, og de holde meget af noget, der paa Dansk hedder „Gnisten", paa Fransk feu«. — Jeg sad selv iaftes nede paa Gulvet og skinnede saa deiligt. Det var en fransk Skuespiller, der spillede Komedie, og Publikum skinnede af Glæde, men forstod alligevel ikke et Ord af det Hele, og det var netop det Fine af det. Se det er det, man kalder: Skinnet bedrager. Jeg selv satte tilsidst mit Lys under en Skjæppe, idet jeg tog min Hat paa og gik udenfor. Der sad Holberg og ærgrede sig grøn over, at Publikum bildte sig ind, at de forstod bedre Molière paa Fransk end Holberg paa Dansk. Skulde han have Ret? — „„Ovis par di si fait!"" som Jean de France siger."

Anden Aften.

Maanen fortalte: „Der ligge to Bønderhuse i Bondebyen. Døren synker halvt i Knæ. De vilde Vinranker væve op og ned ad Stolperne, under Taget kvidre Svalerne, Solen synker o. s. v. Taget ser saa ærværdigt ud med sit lange Skjæg, der er helt begroet med Husløg; men i Haven er der Løier og Langkaal. Der sidder en lille Dreng og en lille Pige; de ere Sødskende; de have samme Fader og Moder; det er Broder og Søster. „„Hvad gloer Du efter?"" spurgte han. „„Jeg kigger efter Storken"", sagde hun. „„Nabokonen har sagt, at den iaften bringer os en Søster med Oine blaa eller en lille, kjær Broder."" „„Pyt!"" sagde Drengen, „„hun har ogsaa villet have mig til at hoppe paa den; men saa spurgte jeg, om hun turde sige „Fanden ta'e mig" paa det — det turde hun ikke."" „„Men hvorfra skulde da det lille Barn komme?"" spurgte Pigen. „„Det kommer Madam Svendsen med,"" sagde Drengen, „„hun har det i sin store Taske, og derfor kan vi ikke se, hun bringer det."" — I det samme kom der en Vogn; Børnene foldede deres Hænder og saa paa hinanden: det var vist Md. Svendsen, der kom med den Lille. — „„Kom nu ind!"" sagde Nabokonen, „„Storken har bragt Jer en lille Søster."" — Og Børnene nikkede, men tænkte: „Du kan tro Nei, Moppe!""

Tredte Aften.

Det blæste koldt og stærkt; Skyerne joge forbi; der gik et Minimum henover os; kun af og til kunde jeg se Maanen.

„Igjennem det stille Luftrum ser jeg ned paa de drivende Skyer!" sagde den, „jeg ser de store Natskygger jage hen over Jorden. — Nylig saa jeg ned i den store By; i en af de snevre Gader udenfor en tillukket Kjælder, hvorfra der lød klagende Toner ud i den tavse Nat, holdt der en lukket Vogn. Det var en Fange, der skulde bort. I den stille Aften havde han forvansket sin Skjorte. Min Straale smuttede gjennem Gitret for Døren. Op af Kjælderhalsen lød en klagende Lyd! det var ikke blot Ord; det var en Melodi, et Hjertes Udstrømning den sidste Nat paa dette Sted. Døren aabnedes; han førtes udenfor, og endnu en Gang lød de klagende Toner: „O, Susanne! Du er mit Liv og Lyst!" —— Skyer fløi imellem os, som turde jeg ikke se hans af Vinden oppustede Ansigt. Han sattes i Vognen, Pidsken smeldede og Vognen foer afsted ud i den vide, sorte Nat, hvor mine Straaler ikke kunde følge. Men ned i den snevre Gade sendte jeg en Straale, der spillede sammen med den klagende Melodi. Enkelte Toner kunde den dog kun belyse. Var det Sorgens Hymne? Var det Glædens Jubeltoner? Foer han til „Gaarden" eller til Susannes Favntag? — —

Igjennem det store Luftrum ser jeg ned paa de flyvende Skyer; jeg ser store Natskygger jage hen over Jorden!" — der gled en Kalot for Maanen. Den Aften hørte jeg ikke mer.

Fjerde Aften.

Det var i en lille Kjøbstad", sagde Maanen, „jeg saa det ifjor, men det gjør slet ikke noget; jeg saa det saa tydeligt, saa det Halve kunde være nok, og det er dobbelt saa godt. Nede i Skjænkestuen sad tre store Børn — det var mig og to Bimaaner. Den ældste var en gammel Dreng paa 3 Snese Aar, den yngste var nok 2 Aar yngre, og derfor var han ogsaa 58 Aar. Jeg saa det Altsammen saa tydeligt, for jeg skinnede ned i de tre store Toddyglas, og jeg saa, at der blev drukket saamange, saamange, at de tilsidst troede, at det var „Solstraaler". Kladsk! Kladsk! kom det op ad Trappen; hvo kunde det være? Døren sprang op — det var en stor Bjørn. Nu syntes han, at det var paa Tide, han kom. De tre store Børn bleve saa underlige i Hovedet. „Det er bestemt en stor Kat", tænkte de, da den jamrede sig saa fælt. Men da de havde drukket det næste Glas, saa begyndte Bjørnen at danse, og Bjørnen maatte have sit Glas med; det var en prægtig Kammerat, og det var tilsidst ligesom hver Dreng havde sin Bjørn. — Da slog Klokken 12 og Døren gik op; det var Værten. Du skulde have set hans forbausede Øine. Men den yngste af Drengene nikkede nok saa fornøiet og raabte ganske høit paa sit Sprog: „„Bimmelim!"" Og saa trak de af med Bjørnene. — Den Aften var jeg fuld", sagde Maanen.

SILHOUET.

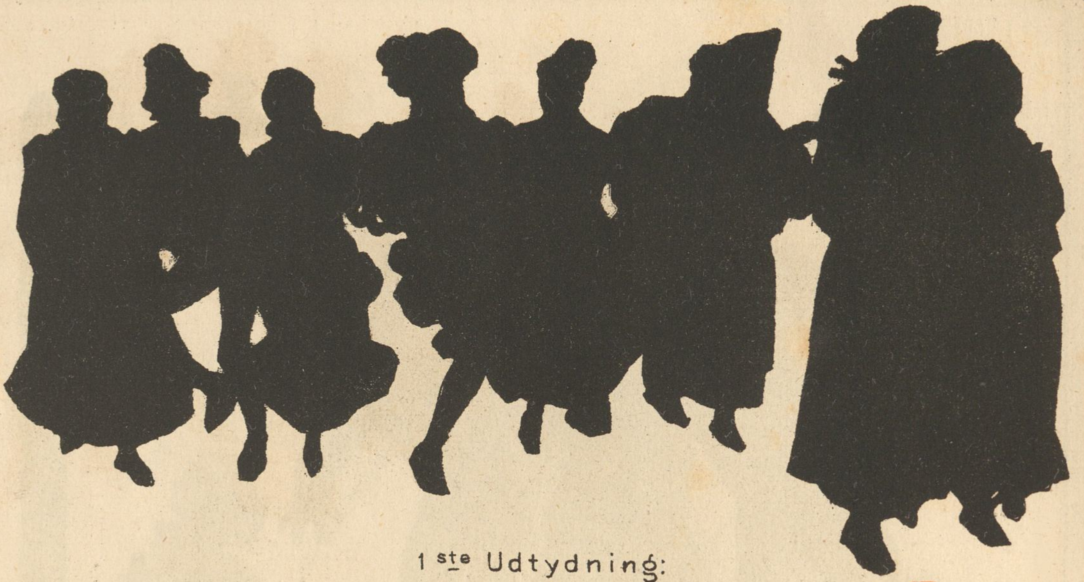

1ste Udtydning:

2den Udtydning:

SILHOUET.

1ste Udtydning:

2den Udtydning:

Folkesange fra alle Lande.

Czechisk Folkesang.

Ved Grøften ved den alfar Vei
Der stod et Blommetræ
Og lige nedenunder
En Stikkelsbærbusk i Læ.
O mine Blommer, o mine Stikkelsbær.

Da kom en liden Hyrdedreng
Og sagde: Ei hvor smukt!
Fra Busken og fra Træet
Han røved hver en Frugt.
O mine Blommer, o mine Stikkelsbær.

Saa spiste han dem alle,
Men han fortrød det brat,
Da lød hans Klagetoner
Ud i den stille Nat:
O mine Blommer, o mine Stikkelsbær.

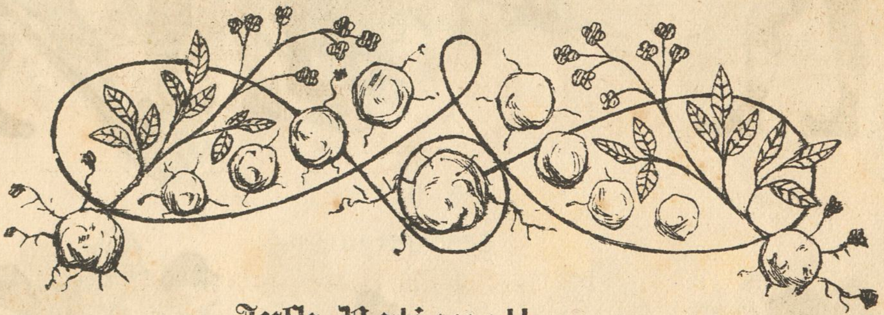

Irsk Nationalhymne.

Kartoflen gror bedst i den sandede Jord,
Men Manddom og Mod hos en Irlænder bor.
Kartofler! Kartofler!

Kartoflen den brænder, saasnart den er varm,
En Irlænder haver saa kraftig en Arm.
Kartofler! Kartofler!

Kartoflen Rødderne skyder saa godt,
En Irlænder skyder Forpagterne blot.
Kartofler! Kartofler!

Lillerussisk Sommervise.

Hyperikummen stander paa Marken som Guld,
Jeg plukker alle Knopper af dens Stængel,
Paa Søndag og paa Mandag saa skal jeg være fuld
Og dandse med min sortebrune Engel.
O Du skjønne, grønne Agurketid!

Saa vil jeg ikke bytte med Czaren i hans Slot,
Skjøndt paa Tirsdag Czar og Tømmermænd jeg kjender,
Men fra Onsdag til Lørdag kan det atter blive godt,
Saa begynder jeg igjen, hvor jeg ender.
O Du skjønne, grønne Agurketid!

Polsk Drikkesang.

Ser I denne lille Støvle!
Den min Elskede har baaret,
Med Champagnens ædle Strømme
Vil jeg fylde den og tømme
Den for Polens fagre Kvinder,
Skjønnere man ingen finder,
Hvor saa Øiet hen man skikker.
Derfor jeg med Druesaft
Atter fylder den og drikker,
Drikker som et Støvleskaft.

Færøisk Elskovsklage.

Jeg har faaet Dreiesyge,
Rundt om Dig jeg mig kun dreier,
Nu et Faar Du mere eier,
Jeg har faaet Dreiesyge.

Jeg har faaet Dreiesyge,
Drei mig, jeg af det vil blæse,
Ak, men drei mig ei en Næse,
Jeg har faaet Dreiesyge.

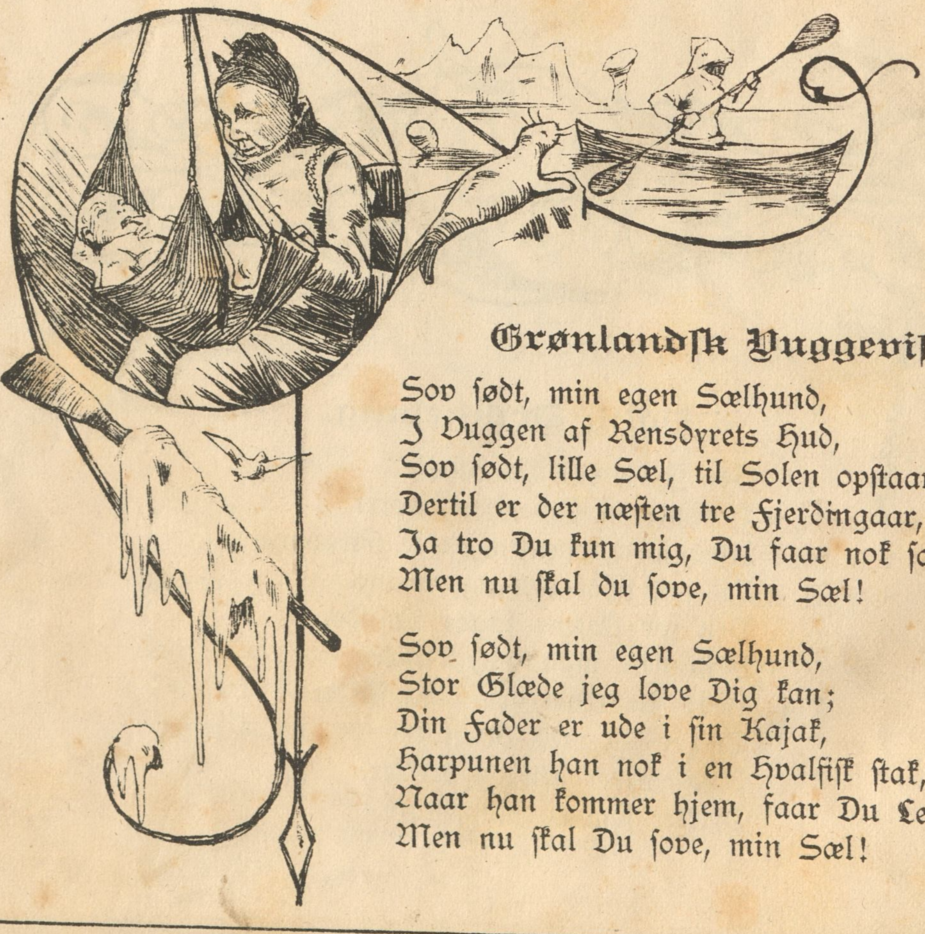

Grønlandsk Vuggevise.

Sov sødt, min egen Sælhund,
I Vuggen af Rensdyrets Hud,
Sov sødt, lille Sæl, til Solen opstaar,
Dertil er der næsten tre Fjerdingaar,
Ja tro Du kun mig, Du faar nok sovet ud,
Men nu skal du sove, min Sæl!

Sov sødt, min egen Sælhund,
Stor Glæde jeg love Dig kan;
Din Fader er ude i sin Kajak,
Harpunen han nok i en Hvalfisk stak,
Naar han kommer hjem, faar Du Levertran,
Men nu skal Du sove, min Sæl!

Hvorledes lille Christian tænkte sig, at der saa ud paa Fjerkræudstillingen.

Rödkindede Spaniere

Gule Cochin Chinesere

Sorte Italienere

Hvide Hollændere

Sölvapættede Hamborgere

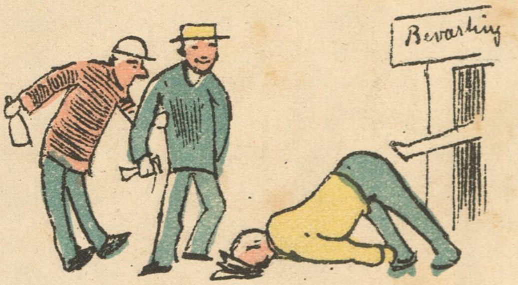

Stænkede

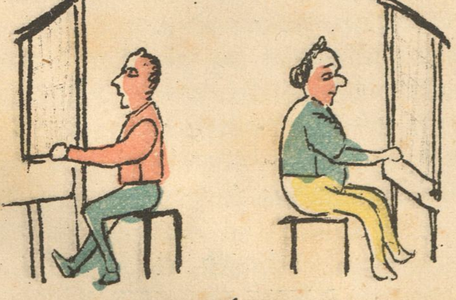

Vævere

Sort- og hvidhovede Nonner

Det var en Dag i Sommeren 1881, en af disse vort Fødelands saa herlige Regndage, som enhver Romanforfatter skatter saa høit, naar han skal begynde andet Kapitel i sin Fortælling, en af disse veritable Pladskregndage, som enhver Humorist er saa uhyre taknemlig for, naar han vil omtale den danske Sommer. Oldfux sad alene i sin Sommerbolig ude paa Landet; undtagelsesvis var han i daarligt Humeur. Man maa dog ikke tro, at det var Regnen, der havde bevirket dette; Oldfux kan tvertimod godt lide en Sommerregndag, thi han holder nok af at faa sig et Slag Kort. Nei, Sagen var simpelthen den, at der manglede ham Stof til Kalenderen for 1882, for alle de utallige Medarbejdere havde svigtet Oldfux. Folketingsreferenten havde svaret, at det var ham umuligt at sende den lovede Artikel, da han paa Grund af det evindelige Regnveir var ganske *opløst*; Bearbeideren af de kommunale Emner, der altid plejer at arbeide med en vis elskværdig Langsomhed, var bleven syg, og Lægen havde erklæret Sygdommen for at være en tærende Sovesyge; Medarbeideren fra Theaterverdenen havde meddelt, at han manglede Gnisten til at befatte sig med Smaaartikler, da han skrev paa et større Værk: „Lad os skilles ad“ i to Dele, o. s. v., o. s. v.

Jo mere Oldfux tænkte paa disse Troløse, desto mere opbragt blev han over deres Ustadighed og Mangel paa Udholdenhed. Han gik til Vinduet og saa ud, Regnen strømmede endnu ned, og der var ikke mindste Udsigt til, at den vilde holde op. I Nabohusets Dør stod to simple Koner og snakkede sammen, medens de taalmodigt saa op paa Himlen og den derfra faldende Regn. „Hvor langt stadigere og mere udholdende ere ikke disse Koner, tænkte Oldfux, „nu have de fra den tidlige Morgenstund staaet der, lænede hver til sin Dørstolpe med korslagte Arme, og set efter Vejret — uden nogen Grund, ganske vist, men det beviser dog deres Stadighed; ja, I Kvinder . . . I Kvinder! . . .“. Som et Lyn — om end ikke som et Lyn fra en klar Himmel — slog den Tanke ned i Oldfux, hvorfor han ingen kvindelige Medarbeidere havde. Hvad skulde der være iveien for ogsaa at henvende sig til saadanne? Med næste Tog reiste Oldfux til Kjøbenhavn og syntes underveis bedre og bedre om sin Ide: at indrykke et Avertissement i Aviserne og ad denne ikke længere ualmindelige Vei forskaffe sig nogle kvindelige Medarbeidere. Det kostede ham lidt Vanskelighed at finde den rette Form for Affattelsen af Avertissementet, da han vidste, at den Kvinden medfødte Beskedenhed og naturlige Tilbageholdenhed vilde forhindre, at en eneste indlagde Billet, saafremt der ligefrem søgtes om kvindelig Assistance til et humoristisk Værk, men endelig fandt han paa en Maade. Næste Dag stod der da ogsaa et meget almindeligt Avertissement at læse i de vedkommende Blade; vi skulle ikke her gjengive det i sin Helhed, men indskrænke os til at antyde, at det begyndte med „Ægteskabstilbud“ og endte med „Billet

mrk. Alvor 1003 bedes med hoslagt Fotografi indlagt paa dette Blads Kontor".

Resultatet var ligefrem overraskende, idet Antallet af Billetter næsten naaede Numeret paa dem; der var Materiale nok til at fylde flere Aargange af humoristiske Kalendere. Idet Oldfux imidlertid indskrænker sig til at aftrykke nedenstaaende Prøver af den righoldige Samling, ledsagede af de Paagjældendes Fotografier, bringer han herved de ærede Skjønne sin hjerteligste Tak for deres værdifulde Bidrag til nærværende Kalender.

Uden dem var den aldrig bleven til det, den nu er.

Min Herre!

De vil udentvivl forbauses, naar De faar dette Svar paa Deres Avertissement og erfarer, at det er en tyveaarig, velhavende ung Pige, der melder sig som Reflekterende; men Sagen er simpelt den, at Forholdene i mit Hjem ere blevne mig uudholdelige. Grunden hertil er, at mine Forældre ere saa gyselig gammeldags og ikke længere kunne følge med Tiden; de holde paa det Gamle, det Overleverede, Traditionerne, medens jeg slutter mig til det Nye, det Kommende, Fremtiden.

Saalænge vor Uoverensstemmelse indskrænkede sig til de sociale og religiøse Spørgsmaal i al Almindelighed, kunde det endda gaa an, men nu, da Sagen vedrører mig personlig, kan jeg som sagt ikke udholde det længere. Mine Forældre ville nemlig overtale mig til at gifte mig med en ung Mand, en saakaldet Halvfætter af mig, og hvilken Grund have de saa til dette deres Ønske? Den latterligste af alle, den nemlig, at vi To passe saa godt for hinanden og at Begges Forældre ønske dette Parti. Det er ikke, fordi jeg har Noget imod denne Fætter, at jeg sætter mig derimod, tvertimod jeg kan rigtig godt lide ham, og jeg holdt navnlig meget af ham, før mine Forældre begyndte at plage mig med ham; men nu oprøres mit indre Jeg mod denne Tvang, man vil paalægge mig, og derfor besluttede jeg, da jeg læste Deres Avertissement, at tye til Dem.

Jeg kjender Dem jo ikke, min Herre, men netop derfor tror jeg, at jeg vil kunne komme til at elske Dem; thi Kjærligheden bør være fri, fri i sit Udspring, fri i sit Valg, fri i sit Ophør. Men det er dette, mine Forældre ikke kunne forstaa, og hvorledes skulde de ogsaa kunne det? De ere jo opdragne i den Tro og have levet deres Liv sammen i den, at Ægteskabets Lykke beror paa gjensidig Agtelse og Tro paa hinanden; men hvad bliver der saa af Kjærligheden? Kjærligheden, den sande Kjærlighed, den frie Kjærlighed frabeder sig den gjensidige Agtelse som en Fornærmelse med samme Ret, som den fribaarne Mand frabeder sig den hæmmende Fodlænke, og den samme Kjærlighed kan ikke nøies med **Tro**, *hvor den vil have* **Viden**. *Kjærlighed skal være fuldstændig Hengivelse fra begge Sider, Ydelse og Nydelse, Given og Tagen, Aktiv og Passiv — Dualis!*

Af mine ovenstaaende Udtalelser vil De maaske kunne forstaa, at jeg kun kan gaa ind paa borgerlig Vielse, jeg hader alt Gjøgl.

Svar bedes sendt under Adresse: Emma Friberg, poste restante, Grenaa.

Tillad, jeg præsenterer mig: en Præstedatter,
Der ganske muttersene søger sig en „Fatter“.
Jeg er ei meget gammel, om just ei umyndig;
Et andet Spørgsmaal er, om De mig finder yndig.
Hvad Haaret anbelanger, er jeg ganske fager
Og er en Mellemting imellem fed og mager,
Omtrent et Hundred' Pund forgangen Dag jeg veied' —
Til Resten kan De slutte Dem af Kontrafeiet.
For Tiden har jeg Plads her paa en Gaard ved Herning,
Hvor jeg udøve skal en Lærerinde-Gjerning;
Men, skjøndt vel denne Stilling hører til de pæne,
Jeg gjerne opgi'er den, ifald jeg Dem kan tjene,
Og jeg tør dristigt paastaa, De i mig vil finde
En munter, blid og god og lydig Tjenerinde.
I Kjøkkenet De ser mig flittig li'esom Bien,
Men derfor kaster jeg ei Vrag paa Poesien
Og heller ei paa Kunst og paa Musikens Toner;
Forresten eier jeg en halv Snes Tusind' Kroner.
Og — forat Deres Videlyst kan blive mættet:
Mit Navn De finde vil paa Ryggen af Portrættet.

Billet mrkt. Alvor! — Ja Alvor det er den røde Traad, eller snarere den sorte Traad, der gaar gjennem hele Livet, og da De, min Herre, synes at have indskrevet dette Ord paa Deres Fane, vover et stakkels forladt Væsen at henvende sig til Dem for maaske, hvis gjensidig Sympathi kan opnaas, af vore røde Traade at knytte et fast Baand, saa at vi kunne være To om at kjæmpe den Kamp til Ende, som kaldes Livet. Der ligger Torne for Hver af os paa vor Vei, men vi ville dristigt skjære hinandens Torne bort og vinde fastere Fodfæste paa Resten af vor Vandring til det rette Bedested: de lyse Himmelsale. Skulde De føle Dem kaldet til paa denne Vandring at byde mig Deres Arm, vil jeg til Gjengjæld med Glæde byde Dem min Haand. Jeg tør jo hverken love Dem Guld eller grønne Skove; men jeg siger ogsaa med Anna i Heibergs herlige Syvsoverdag: „hvad

hjælper de grønne Skove?" De tjene ganske vist til at levere de grønne Blade i Naturens deilige Bog, den af alle Bøger jeg helst fordyber mig i, idet jeg lader Markens firfødede Dyr foredrage mig Texten, medens Luftens vingede Sangere sætte Musik dertil.

— Kjærlighedens Bog derimod har jeg ikke skaaret op endnu; jeg har kun kigget lidt hist og her i dens første Kapitler, men er jo endnu ikke kommet til det, hvor de „faar hinanden". Da jeg antager, at De ikke er mer inde i det Kapitel end jeg, vil jeg foreslaa, at vi læse det i Fællesskab. Eftersom jeg imidlertid ikke reflekterer paa Stævnemøder, vil jeg foreslaa, at vi læse det i min Bopæl, Hortensiavei Nr. —.

Eulalia Rosenskjold.

Jeg tillader mig herved at bringe mig i Deres velvillige Erindring med Hensyn til den ledige Plads, da jeg, som i flere Aar har gaaet ud og kogt hos Herskaber af den fineste Slags, baade til Middager og mindre Ensembleer, nok tror at kunne naatage mig de Egenskaber, som De attraaer i Deres Avertissement, navnlig er jeg som en Følge af denne min Livsstilling meget selskabelig og tillige ikke saa lidt musikalsk, da jeg godt kan alle de nyeste Dandse udenad paa mine Fingre.

Hvad Formue angaar, da har jeg vel ikke nogen saadan, men jeg medbringer naturligvis mine Former, som altid har gjort Lykke hos Herskaberne og givet mig ikke saa lidt Overbalance.

Anna Brasen,
Hummergade Nr. —.

De bedes banke stærkt paa Døren, da jeg for det Meste er beskjæftiget ude i Kjøkkenet.

Da jeg desværre sover meget haardt om Natten og derfor af Hensyn til mine Kunder maa have En, der kan høre, naar det ringer paa min Klokke, er jeg villig til at efterkomme Deres Anmodning om at gifte mig med Dem. De vil hos mig erholde fri Kost, Logis, Lys og Brændsel, ligesom De ogsaa, om forlanges, vil blive forsynet med Lommepenge.

Skulde De mod Forventning ikke ville

entrere paa det gjorte Tilbud, men foretrækker at indgaa et andet Parti, anmodes De saavel som Deres kjære Frue om i paakommende Tilfælde at have mig i venlig Erindring.

Blodkopper sættes.

Deres med Agtelse
Madam Barnevits,
exam. Gjordemoder.

Jeg vil begynde med at sige, at jeg er Enke efter min Mand, som forlod mig paa Grund af et ulykkeligt Fald efter et Reisegilde, hvorfra han ikke reiste sig mere, ikke fordi han feilede Noget, da salig Trannerup aldrig drak mere end som han kunne taale, men værende tilstede i sit lovlige Ærinde, nemlig Musiker og blæste som altid en god Tuba, men var kommen for høit og blev svingel og gik udenfor hvor der ingen Trappe var og faldt ned gjennem fem Etager gjennem Lofterne, som manglede, saa der sprang Noget indeni ham og han blev kjørt til Communen i en Blomstervogn, hvorfra han aldrig kom ud mere, men fik en rigtig nydelig Begravelse med uanmodet Tale af Pastoren og velvillig Coral af hans Kolleger, hvorfor jeg ogsaa takkede i Avisen. Da salig Trannerup paa denne sørgmodige Maade var gaaet bort fra mig efter kun 3 Aars **i enhver Henseende** *lykkeligt Samliv, var jeg jo Enke med to Børn (ikke Tvillinger), og da disse nu ogsaa have forladt det Jordiske, er jeg barnløs, som De jo ønskede jeg skulde være, og jeg lever nu et stille, ensomt Liv som Enkesynderinde for vor Herre.*

Hvad min Karakter anbelanger, saa veed jeg med mig selv, at jeg er blid og føielig, og jeg er vis paa, at salig Trannerup gjerne, hvis han kunde, vilde staa op af sin Grav og vidne det, som han ogsaa vilde have gjort i levende Live, naar han vidste, han derved kunde faa mig gift med en Anden. Hvor tidt og mange Gange har han ikke, naar Madam Larsen eller som hun kalder sig Fru Larsen, som boede i Etage med os, snød sig fra at vaske Trapper, og jeg gjorde det skjøndt det slet ikke var min Uge, sagt til mig: „Hør, Dorthe!“ sagde han, „Du giver altfor meget efter for den Madame, Du skal ikke lade Dig saadant Noget byde af den Lemmedasker.“ For salig Trannerup kaldte hende nu altid for en Lemmedasker, fordi hun levede af at give fine Damer svensk Gymnastik. Men alligevel vaskede jeg Trapperne i mit Ansigts Sved, da det er et anstrængende Arbeide, naar man ikke er et Kosteskaft men vel ved Magt som jeg uden at genere.

Jeg er ikke uden Midler og mine kontante Penge er for en Sikkerheds Skyld anbragt i Kongelige, men et godt Indbo har jeg, der er i en vel proportioneret Stand, det Meste fuld Mahoni, men det Nye af Nøddetræ fra den Møbelhandler i Bredgade med det løierlige Navn, som begynder med K. og ikke udtales, jeg husker ikke, hvad det er, men De ved Nok i Bredgade. Og Leiligheden er ikke sagt op til Oktober, saa hvis De ønsker Reflektioner herpaa, kan den godt følge med, da der er Plads til Flere end os.

Ærbødigst
Dorthe Trannerup,
født Flinch,
Sofiegade Nr. —, 2den Sal.
Kristianshavn C.

Angaane derres errede Annongse vist Dig vil have mai da er jai leddi. Jai er fortien invendi ve Børn men jai er ke a a pase andres Børn. I mangl a en Engeman a pase saa vist Dig skolde være Liephaver har ondertainede nok Løst giftes jai kan Dagli Madlavning Stryning og vor Konen gaar med Huset va jai ju sæl nu sku være. Om Dig har Løst saa kunne Dig prøve mai jai haver gode Anbefallinger og fortien ingen annen kærrest da Jens Bakkendrop nu er permetert og jai ju igge lenger er Kokkepie men invendi. Vist Dig vil reflexere gaar jai vær Da me Børnene 12 til 1 i Konshave ve Hr. Kugles Pavljongen to Drenge og en Pie.

Marenstine Pedersen.

Høistærede Herre!

Undertegnede, der nu i flere Aar har været gift med indlagte Dame, er villig til øieblikkelig at lade sig skille fra hende, saafremt De skulde have Lyst til at indlade Dem i Ægteskab med Nicoline.

Forbindtligst
Hans Rasmussen,
Klammerivei Nr. —.

Anskuelsesbillede
(SOMMER)